

Размишљања, запажања и гноме о неким садашњим и овдашњим црквено-народним темама

*Јер ишчилеше као дим дани моји,
и кости моје као топioniца огореше.*

*Дани су моји као сен који пролази,
и ја као трава изсахнух (Псалам 101, 4, 12).*

Авај мени!

*Јер сам као кад се обере летина,
као кад се набирчи после брања виноградскога... (Михеј 7, 1).*

Предговор

Наша размишљања, запажања и гноме на теме по избору и по важности, везани су првенствено за личну савест и одговорност коју нам налаже служба у Цркви. Догађаји ради којих се оглашавамо по сили преплићу се и условљавају, и њима због актуелности време не намиче вео бледила, нити вео заборава. Пре би се рекло да их оно стално враћа у центар нашег интересовања. Још би се могло рећи да су неке од ових тема, односно дешавања, граничне линије којима су као браздама изорана плећа нашег црквено-народног организма. Зато се и поставља питање: како најпре ублажавати, а затим зацељивати и уклањати трагове сејане и утискиване дуж тих плећа? Како убудуће избегавати стварање и загађење рана које се морају лечити?! И да се притом не уплашимо, како псалмопевац каже, од мноштва народа који нас около нападају ... од безакоња која су превазишла наше главе, која су нас као тешко бреме оптеретила ... постала кадра да у нама изазову сваковрсна растакања.

О медијима

Глас народа вапијућег у пустињи

Онако како су некада Јудејци гунђали на Христа када је рекао: Ја сам хлеб који сиђе с неба, и Он им одговорио: Не гунђајте међу собом, ... Ја сам хлеб живи који сиђе с неба; ако ко

једе од овога хлеба живеће вавек; и хлеб који ћу ја дати тело је моје, које ћу ја дати за живот света ..., и како су се Јудејци препирали међу собом говорећи: *Како може овај дати нама тело своје да једемо?... а Господ им рекао: Који једе моје тело и пије моју крв у мени пребива и ја у њему ...*, те многи од ученика његових, чувши то, да су казали: *Ово је тврда беседа. Ко је може слушати? ... па отидоше натраг, и више не иђаху с њим ...* (Јн. 6, 41, 43, 48, 50-52, 60, 66), тако се данас извесни, рекло би се, новојудејци по духу у помесним Православним Црквама (па и у Српској – неки свештени пастири, монаси и лаици – и од њих незнатни и незнавени, у међувремену изопштени из Српске и осталих Православних Цркава) препиру о литургичком Предању: теорији и пракси – међусобно и са другим пастирима и клирицима, литургичким харизматицима и разумним ревнитељима. Ови дакле, готово новојудејци по духу, радије се измештају из Православних Цркава (из Српске такође) у изолацију и парасинагогу, и радије се одвајају од својих пастира и архипастира, неголи што налазе храбрости да упознају православну литургичку теорију и праксу, и у њихове се ризнице – ризнице неисцрпивога светодуховског богатства, доброте и красоте укључе, и погрузе. А најстарији и најекстремнији и најнеразумнији међу овим добровољним отпађеницима (у Српској Цркви) започели су пут свога опадања, па и помрачења, најпре као митингаши, па наставили као збораши и завршили као неразумни зилоти. Они су дакле завршили у некој врсти антицрквеног и медијског андерграунда као изопштеници, самозвани и чемерни борци за веру и медијска заморчад, новинарски букачи, клеветници и хулитељи. Док њихове капоње, у међувремену устоличене на медијским порталима Америке и Европе, хушкају своје послушнике, рецимо попут пустопашне дружине Novinar-a de. и гериле *Бораца за веру*.

Дакле дигитално медијско подземље у Србији доприноси стропоштавању у пакао јавног српског мњења, а злоћи његове крви доприноси број острвљених пискарала и зановетала који би многе црквене главе да претворе у своју ловину.

Ако би требало додати још нешто, па никада више, то би биле речи идентификације: да су они свесни и несвесни послушници који делују из заседе, и опет по наруџбини

прекоморских, једнако тако и немачко-швајцарских налогодаваца. И то са задатком да делују: кад као медијски батинаши, каткада као ружитељи или инструктори за разапињање православних епископа и клирика, каткада опет као расписивачи потерница за свима њима. И свагда правећи партијашку селекцију: себе самих као *старотараца*, других као нечистих и *новотараца*, трећих по нечијем, то јест по сопственом укусу.

Иначе сва пустопашност код идентификованих и лоцираних моралних катара и чистунаца, црквених беземљаша и ловаца на главе потиче само од њихове неспремности да лично напусте своју незнавеност и одбаце своје сујете, узму на себе крст хришћанског и богословско-литургичког Предања – теорије и праксе, и да пођу за, и са својим народом ка неисцрпивим изворима живе воде; ка ризницама неописиве доброте и красоте и препорода литургичкога, за којим сав наш народ толико чезне, и има за њега непогрешиво духовно чуло.

После свих диверзија хушкачке медијске камариле у нас, да се констатовати чињеница да је њихов случај попримио и пословичан исказ: *Стално у чколу идеду, а зулум свему народу чинеду.*

Старотарци су и новотарци

Савремене хришћане овде, пробуђене за литургичко богословље, као и ревнитеље за вишевековну литургичку праксу и предања, неке незнавене људекаре и анонимуси упорно тиранишу. Они су себе овластили да свима издају признанице о православности. Па би и да приморавају људе, као што су некада гониоци приморавали тајне хришћане, да се потајно окупљају у импровизованим катакомбама ради литургијских Анафора. Некада је то бивало тако због крволочних гонитеља, а данас бива због неразумних, и повремено крволочних ревнитеља, фарисеја и самопроглашених старотараца, и наравно, „бораца за веру“. Док сви они у ствари, ноторни су новотарци.

Што се жртава за Свету Литургију наше епохе тиче, у њих свакако треба уврстити покојног јеромонаха Давида, сабрата Црноречког манастира, а у исповеднике: јеромонахе, преподобног Серафима из Будисаваца и преподобног аву Софронија из Есекса.

Медијска клоака

Данас је самопроглашеним борцима за веру тесно у редовима са свим осталим борцима за веру. Они би све друге да претворе у издајнике вере и да их тако победе, па да све венце победе себи присвоје. Али борба прса у прса није *њихов начин борбе*. Они бирају лак и јефтин и безбедан начин: по директиви, да устима као клоаком гађају из потаје, па кога погоде, и где га погоде.

Ми најдобронамерније подсећамо нахушкане и самохушкане домаће медијске јастребове и макању на катастрофу која је задесила Седму силу у целини: да се један њезин део и у планетарном, и у домаћем опсегу изметнуо у Седму нечисту силу. Последице? Пример: Најскупља, и најкрвавија цена српском крвљу плаћена! Због CNN-фантазија, Маркала, Рачка, режираних кампова са албанским избеглицама; одмах затим почетак бомбардовања Србије и Црне Горе због наводног одбијања Србије да сарађује: лаж!, а не сарадње Србије са међународном заједницом да не би биле бомбардоване: истина!; па Сребреница у којој су сахрањени убијени, али ради што већег броја и давно умрли, као и живи који данас ходају по Европи; па наводне логорске жице и ограде снимане са унутрашње стране према споља са окупљеним групама људи; бомбардовања Сарајева, наводно, без Срба цивила у њему; па Хашка апокалипса над Србима; Жута кућа у Албанији; Холивуд и Срби-лоши момци, ... та маните! Ко ће све режиране лажи толиких наших усрећитеља излистати?! Ко ће болан, те и такве чини, урокљивог и уклетог магичног ока камере окренутог спровођу нас, и избећ?! Јер, то окце не зна ни за стид, ни за срам, а без душе јесте!

О Старој Србији/Косову и Метохији

Многи и многи од нас с правом су узнемирени, и саблажњени темама *разграничења и граница Србије* (њиховим значењима и моделима), а затим *дарвиноманијом на месту светом*.

Зато пођимо редом.

**Садашњи и будући такозвани унутрашњи,
најсвеобухватнији дијалог,
те народно изјашњавање или референдум
о Косову и Метохији, разграничењу и новим границама**

Прва Стара света Србија, залог цара Душана Силног, територијално је отуђена од себе и од народног српског корпуса, и Срби су је прежалили: дакле у Републици (да ли будућој Новој, Северној, Горњој, Вардарској, Словенској, Скопској, Илинденској, Крушевској или ... ипак Северној Македонији од скора...?!) незванично постоје Срби у већини, али су они помакедончени и побугарашени, као што су то и тамошњи Грци, док су сви званично преплављени Албанцима и Арнауташима, и зато су малобројни.

Друга Стара света и мученичка Србија, или Велика Србија Династије Карађорђевић, раскупусана је од стране масонства и стаљинизма, титоизма и комунизма; најзад, од стране корпоративног либерализма и финансијског хегемонизма.

Трећа Стара света Србија, Стари Рас са Полимљем, и Дежевом у срцу, празни се од Срба незванично, док фактички постаје Санџак; она као да је у целини муслимански и арнауташки вилајет и дуњалук, са мањином Срба у себи, но која ипак располаже већинском територијом.

Четврта света Стара Србија/Косово и Метохија не постоји *de facto* него *de jure*, и она територијално нестаје насиљем светских сила, док присуством малог постотка Срба она ипак постоји, и за сада опстаје. Останком постојећих Срба и урачунавањем повратника она би донекле могла да ојача, и таква да остане у границама Републике Србије. И то под следећим условима: да сви ми Срби, налазећи се свуда ~ издржимо све притиске, и одбијемо све нападе уперене против нас, како своје унутрашње, тако и туђе спољашње.

А све то опет под сличним условом: да ни један од нас Срба не пристане на отуђење Старе свете косовско-метохијске Србије ради евро-атлантских интеграција! Отуђење путем сецесије, поделе, прекрајања, замене територија, корекција границе или независности, и то на апсолутну корист Шиптара или Арнауташа или Албанаца, а само на *привидну штету*, односно привидну

корист свих Срба, данашњих и будућих!!! Ето зашто спољашњим и унутрашњим факторима и оверивачима нашега битовања не треба дозволити да они по ко зна који пут заваде Србе у Србији; због њиховог циља: да се Срби опет искољу,

*да опет добију ракете по глави,
и буду отровима запрашени у својим генима
и по својој зеленој трави;*

затим да буду окупирани, и да на крају изгубе преостале делове своје отаџбине.

Сви ми, ~ колико год нас има, ~ и где год се налазили расејани по Земљином шару, а битијући у опасностима од пропасти која се као многоглави и многоруки Голијат надвила над нама, ~ треба да се заклињемо речима светог пророка и цара Давида:

*Ако заборавим тебе, Јерусалиме,
~ Стара света Србијо Косовско-Метохијска ~
нека ме заборави десница моја (Пс. 137, 5).*

Инако, сва наша браћа ~ преосвећени архијереји Српске Православне Цркве ~ већ су се заветовала у Божићној Посланици за 2018. годину. Потписали су је појединачно и саборно, па су је неустрашиво и упутили свој својој духовној деци, широм васељене, и даље ~ до Светих Небеса, и до Свете Небеске Србије. И све досад они при тој одлуци као на бранику стоје.

Наставак и разрада епопеје нашег досадашњег потирања и даљег нестајања

На сва даља геополитичка настојања америчко-европске, политичко-војне Алијансе да се Србија даље понижава, комада и пљачка, требало би Срби да покрену сама Небеса, јер они то могу. На крају крајева, када им је бивало најтеже они су само њима вапијали за помоћ, и помоћ је стизала.

С тим у вези, апстраховање, па и изругивање најсветијег српског црквено-народног Предања: Косовског завета и Царства Божјег, или проглашавање српских светиња митовима из прошлости: могло би Србе да кошта губитка идентитета. Сада када су нам Небеса насушно потребна, све гарнитуре намештеника на власти које одлучују о свему, и које ће

одлучивати, не би требало да протерују света Небеса у митологију прошлости без везе са стварношћу. Ма откуда то њима?! Очигледно се заборавља, или се не жели чути: да је корен Српског народа на Небесима, и да се сви неувенљиви плодови његови пружају ка земљи, и по њој. Зато нас сваки пут и зачуди путања стреле прогреса при помену Српског народа, поготово када она лети кроз историјски контекст, са циљем да у њему сами стрелци оставе свој траг. Али зар то не сведочи чињеницу да нико није имун на митове и митологију. Бригу за историју српски народ неће никоме оспорити у будућности, али небригу око духовне вертикале, око срца Српског народа итекако хоће ~ срце које је итекако на небесима, због чега се народ и даље нада и верује да ће и Света Косовска и Метохијска земља остати тамо где јој је досад било место.

Зато се треба чувати мундијалистичког модернизма и прерастегљивог прагматизма у разговорима о виталним интересима Српског народа.

Шта би нам непогрешиви силогизам показао:

Све заветно у Срба непролазно је и користи будућности Српског народа.

Косовски завет и Царство Божје нису пролазне вредности, и зато оне користе како садашњости Србије, тако и њеној будућности.

Према томе, све заветно у Срба нема пролазну вредност, већ трајни залог њихове будућности и, коначно, вечности.

Запитајмо се још, шта по питањима овог актуелног и насушног силогизма треба да чине делатници државе Србије у сваком времену?

Сви они заједно, не изузимајући никог од садашњих и будућних, не смеју дозволити, нити поспешивати туђинчеву неумољиву одлуку да нам он, туђин, мења и промени етос и идентитет! Идентитет Српског народа:

Етос Светосавски у протестантски, светозазарички у лутерански, Косовски завет у Мамонов, и мамона новца!

Да ли нам је потребан извештај или појашњења или поговора, сада и овде изнетих теза и ставова?

Ако их ставимо у следећи поредак, свакако.

Изједначавање славне српске црквено-народне историје са апстрактном митологијом, а себе као намештеника и делатника изједначавање са историјским личностима митских размера, отвара питање: Како неко ко се сада заветовао, и који ће се и у будућности заветовати на верност служењу Српском народу, може да апстрахује суштину српске народне историје и народног завета?!

Можемо се и радикалније запитати: Они који у принципу не желе личности и вредности српске свештене историје у свом делокругу и програму, зар већ не губе право на њу? Па откуда им идеја да се сами у њу смештају, и то запамћени по имену, делу и заслугама? Верујемо да им је усађена чињеница да је народ све оне који су пристајали на позицију бескореновића назвао *репом без корена*?! А то није лако поднети.

Стрелу прогреса треба пажљиво одапињати према Старој Србији/Косову и Метохији, да она не би пала у трње политичко-финансијских замешатељстава и честара. И још бринути о целовитој Србији, да она не би постала полигон глобалне стрељане и раскрсница глобалних војски.

Српска дедовина и бабовина и потомство са свим ликовима и догађањима светим, честитим и миломе Богу приступачним, са свима подобним, подобјима и подобштинама, никада не сме бити доведена у питање, нити анулирана. Само у њој таквој онда може бити места, и може бити вакта за свенародно исправљање и покајање, јунаштво и славу; односно данас за суживот са свима људима ~ што је Господу, верујемо и знамо, угодно. То би другим речима био смисао оног нашег обраћања земље Небесима за помоћ; обраћања кога смо се претходно били сетили као оног насушног и у овој, баш као и у свакој другој свенародној прилици и неприлици; наравно, увек заједно са актуелним, и са свима будућим старешинама наше Србије-рајске бакче.

Референдуми, односно *историјско-митски* Газиместани држани у турбулентним месецима скрећу пажњу на чињеницу да они који нису са народом од његовог искона, него су са њим од оточ, па неки и без косовског заветног етоса, неће бити препознати од народа као његови доброжелатељи. Тако, сви они који не знају довољно, или не желе да знају о живом, незастаривом предању и вредностима Српског црквеног народа и

његове Српске Цркве него га индоктринизују, у опасности су, понављамо, да му мењају идентитет и етос и онтологију. А после тога би, не дај Боже, било тешко, ако не и немогуће, одбранити се од свих бодила којима бисмо сви ми неумитно и перманентно бивали излагани. И тако без кончине, односно до наше кончине!!!

Чињенице сведоче да је наша Стара Србија/Косово и Метохија окупирана територија, и да се она не може трампити ничим својим за своје, него да се мора чувати, и сачувати!

Тако опет пред свима нама неумитно искрсава питање: Којем ћемо се царству приклонити(?!) Земаљском ли, које је замалена, или оном које је увек и довека?! А будемо ли се приклањали најпре оном Небеском, ми ћемо опстати и у овом земаљском.

Када је испуштен наш жезал?

Опредељивати се увек за Стару Србију или Косово и Метохију, да! ~ Али је то требало чинити и на време! ~ Кад нас је тамо било много више, када је требало, и када се могло тамо и остати. Наравно да треба мислити о томе и сада у невремену и избеглиштву. Отуда су неоправдане критике да нам наши садашњи захтеви за повратак изгледају нереални и узалудни. Они су итекако оправдани, и смислени, и ургентни.

Било да је све у сагласности са нашим жељеним, било у супротности са нашим реалним стањем, сада као да нам, сходно чињеницама недостаје храбрости, трпељивости и сталне молитве Господу Сведржитељу и Животодавцу. Молитве примењиве на наше садашње свенародне невоље и муке; велике, вишекратне и вишеслојне молитве. Рецимо попут ове молитве косовско-метохијског новомученика у савести, Патријарха Павла:

За милост Божју нама недостојним слугама Његовим, да сачува све нас од мржње и злих дела и да усели у нас љубав несебичну, по којој ће сви познати да смо ученици Христови, народ Божји, као и свети преци наши, те да се увек знамо определити за истину и правду Царства небескога, Господу се помолимо.

За све оне који учинише неправду ближњима својима, било да сироте уцвелише или невину крв пролише, мржњом узвративши на мржњу, да им Бог подари покајање, просветли ум и срце и обасја душу светом љубављу и према непријатељима, Господу се помолимо.

Господе, како је много непријатеља који војују против нас и говоре: Нема им помоћи ни од Бога ни од људи. Господе, Ти нам пружи руку Своју да останемо народ Твој и по вери и по делима. Ако морамо да страдамо, нека то буде на путу правде Твоје и истине Твоје ~ не допусти да буде због неправде наше или мржње ма према коме. Рецимо сви усрдно, Господе, помилуј.

Још се молимо Богу, Спаситељу свих људи, и за непријатеље ~ да их Господ човекољубиви одврати од насиља над православним народом нашим; да нам не руше свете храмове и гробове, децу не убијају и народ не прогоне, него да се и они обрате на пут покајања, правде и спасења. Рецимо сви усрдно, Господе, помилуј.

У поговору о будућности Старе свете Србије или Косова и Метохије, каква год да ће она бити, и ми јој радо подајемо свој прозбени одушак са надом:

Господе Исусе Христе, Који си војевао за све људе, и победио грех, смрт и ђавола, помози и нама, народу Твоме (Српском) да се одбранимо од свих непријатеља наших, видљивих и невидљивих, а да руке своје не огрешимо.

Реч Твоја кад изађе из уста Твојих к нама, Господе Боже Сведржитељу, да се не врати празна, него да саврши оно на што је пошаљеш; да нас води у миру, да покори моћнике, а замке које су они замислили и разапели да би нас заробили, сама Она, Реч Твоја да разори. Амин.

Природно је прозбу закључити речима:

Сви Свети рода нашега православнога, помозите нам да се не одрекнемо своје православне душе и вере, косовско-метохијске земље и светиња, и да нам не будете супарници на Страшном Суду Христовом.

Подривање Српског престола

Поуздани знак да су велике и моћне државе настајале и опстајале на штету малих и насилно смањиваних држава видимо на примеру Турске и Аустро-Угарске, Немачке, Италије и Совјетског Савеза, па Америке, с једне стране, ~ и Србије, на пример, с друге стране.

Док су се поменуте велике државе у свом опстанку и развоју по сваку цену крепиле савезима државно-религијским, често помоћу метода и поступака које не бисмо могли назвати часним, дотле се наш мали национ крепио поштењем и Видовданом.

А када би Срби применили који од метода туђих његовом етосу, укључујући унутрашње и династичке борбе за један те исти, увек подривани државни престо, они би губили и своју садашњост, и своју будућност. Због тих губитака Србија се у наставку редовно смањивала. Тако је она пропуштала своје прилике да се конституише, и тако да стане на своје ноге! Њој дакле вапајно недостају слога и јединство!

Зато јој је такав и садашњи ерзац и субститут, такав кобац и прут. Дакле, свако ко жели да има своје неприкосновено место у историји, мора да држи уједначен, и истрајан корак у ходу и трци са њом.

У супротном: *se laisser faire* (с лесе фер – пристати на све, не опирати се). Народним језиком речено: *Пиши пропало!*

Старе и нове бољке

Прадедове су нам уништиле династичке распре, инати и обрачуни.

Дедове су нам уништиле страначке распре и обрачуни.

Очеве нам је уништио државни, једнопартијски комунизам и његове унутрашње и спољне чистке.

Синове нам је уништила међурепубличка и међудржавна либерална економија и корупција.

Унуке нам је уништило глобално тржиште, глобални криминал и наркоманија.

Праунуке нам уништавају корпорације, глобална наркоманија, мундијални медији и видови демонизма ...

Ко ће од нас, и како опстати ... запитајмо се, и просудимо најразложније?!

Аутосрбоцид

Резултати српске унутрашње и спољне политике су ови, и овако устаљени:

Када је нека национална мањина која живи међу Србима у питању, па јој је потребно да прерасте у народ, узима се од Срба: који ће јој чак помоћи у томе?!

Када иста мањина, или сада већ нација, жели сопствену територију на српској територији, Срби ће и њу дати, и у томе ће јој помоћи?!

Када је нека друга религија, или друго веровање у питању, Срби ће и за то дати пристанак, па ће и у томе помоћи?!

Када неко, или исти они којима је чињено добро, планирају холокауст и геноцид над Србима под условом да Срби о томе ћуте, Срби ће и то дозволити, и на то ће пристати?!

Када се Србима нареди да потисну етнониме и топониме својих историјских територија и области, као што је то било на пример са Старом Србијом и Војводином: прво, са територијама српских краљева и царева, односно манастирских имања Косова и Метохије; друго, са територијама Бачке и Барање, Срема и Баната, ... (о чему је епископ бачки Иринеј снажно говорио у више наврата), Срби ће и на такав однос и третман пристати.

А када се Срби ретко сете да затраже своја права и поставе питање свог опстанка, места у међународној заједници и степена интегритета, опет ће то Србима бити забрањено, замерано, и они ће се са тим, наравно, помирити?!

Тако су Срби за све друге око себе мед и млеко, па пчелица и кравица и плазмица! ~ Док према себи самима и међусобно, они су као: ...!

Гуске у магли

Срби су вековима избегавали унију са Западом чија је конституанта сами Ватикан Стејт, а данас хрле у Европску Унију, и све њене законе унапред прихватају, и то опет када је Ватикан итекако присутан у њој.

Ако Срби то већ чине, зар они по њеним законима тако већ и не живе? Чему онда улазак у гвоздени загрљај закона који их унапред, и већ увелико окива?

Не чини ли се то можда да би се огласила српска самопредаја са каматом, и да би то било обзнањено?

Нису ли то питања која наводе на помисао да се Срби доводе у ситуацију да се понашају као гуске у магли? То јест да су већ постали конзументи Бриселског гео-политичког сплина и спина?!

*

Свет се толико изменио да се ни Гарашанинов, ни Титов ни Александров концепт не могу данас применити. Ваља осмислити нешто ново и прилагодљиво суровом свету данашњице. Има ли српски народ таквог сина?, свима нам поставља питање проф. Радош Љушић (Nedeljnik, 368), наш познати историчар, инако носилац ордена Светог Саве Првог степена. Ми бисмо му одговорили да Српски народ свакако има сина и у оваквом времену, али би овога требало слушати, уважавати и поштовати. Тај син је увек Патријарх Српске Православне Цркве: *онај Предстојатељ Српске Цркве који је прејемник у Духу и служителј Истине, који се труди да следује првом српском Првојерарху Светом Сави (З. П.)*.

Претходник нашег садашњег Патријарха Иринеја, Патријарх Павле, саветовао је Српкиње као своје кћери да не врше абортус да не бисмо ишчезли као народ, али је он био дочекан од њих на нож! И садашњи Патријарх Иринеј саветује Србе и моли их као своју децу да буду јединствени и сложни да их завађене не би задесила пропаст, али и он бива од истих дочекиван на нож! Поставља се овакво питање: *Уколико би (маса) данашњих Срба који једним оком гледају на Вашингтон а другим на Москву, и сам Свети Сава покушао да уразуми, постоји ли бојазан да би и он доживео фијаско. Није онда ни најмање чудно што садашњи Патријарх Иринеј Србе пропагандном машинеријом заведене да изазову балканско пролеће за рачун Нато-налогодаваца подсећа на оно шта им је чинити. Да ли ишта више закључивати сада када нам је више пани него стани? Ипак можемо закључити тако што ћемо репликовати професору Радошу Љушићу: да Српски народ има сина, али да син нема ...?! Погађајмо кога.*

Две највеће српске недоумице

Када други сатиру Србе путем геноцида и холокауста, свет ћути, као да је то сасвим природна ствар. Док сами Срби за то као да слабо, или недовољно маре. Међутим, једна друга ствар би Србима требало да буде такође саблажњива: када сами они сатиру себе кроз аборшн-цид и мемори-цид! О томе пак Срби најрадије ћуте, и опет поступају тако као да о томе не би требало да се зна, и да се говори! Питамо се: какве су то једначине, какво је то србовање својој штети у рачун?!

*

Треба нагласити још једну чињеницу: Већина Срба јавно говори о Косову и Метохији као о својој земљи, док један део њих са Косова и Метохије и јавно и тајно, вишеструко продаје своју имовину, односно бабовину. Кога ту све онда прозивати, а кога кривити и осуђивати за све што нам се збило и збива, питање је сад?!

*

Чича Мирољуб Јевтић, *проф. Политикологије религије* на ФПН-у поседује непогрешиво чуло за *косовско-метохијску апокалипсу*; у вези са њом опет, он поседује чуло за сеизмологију *дубоке државе* којом господаре *џијашии* на челу са донедашњим евангелистом, *религијске маскоте* на челу са *радикализованим исламистима* и оним секташима који не верују у *оваплоћење Логоса Божјег*.

Што се фразе и синтагме *безгрешно зачеће* тиче, коју је чача-Мирољуб употребио у свом новинском обраћању читаоцима, ми му добронамерно скрећемо пажњу на следећу чињеницу: он као признати научник који се бави политикологијом религије (геополитиком, социологијом, историјом, ...) требало би да се искобеља из ове одреднице и да ју не употребљава без наводника и објашњења, јер у ствари, она је заврзлама римокатоличке Мариологије, и не води нигде другде до у хулу и јерес. Док, уместо ње треба употребљавати израз *бесемено, односно девствено зачеће, и девствено рођење* (свети Григорије Палама-Беседа на Сретење 24), јер оно има сасвим друго значење, и одраз је правилног исповедања догматске истине Православне

Цркве о Оваплоћењу Логоса од Духа Светога и Марије Дјеве; и наравно, гарант је остајања на путу спасења.

У оне који се климају по питању других ствари, ча-Мирољуб убраја и оне које он назива *врхунским српским теолозима – дарвинистима*.

О дарвинизму

Позадина дарвинистичке афере

Дарвинова философско-космолошка теорија еволуције и њена планетарна проповед, које су, обе, његови следбеници претворили у лжеучење и хулу на Бога, временом су постали основа за дилему морала и неморала; правде и неправде и жртве и злочина; протегнули су се од саме еволуције, преко мутације до деградације; слободе и колонијализма; братољубља и братоубиства; империјализма и расизма, нацизма и геноцида, с једне стране, и човекољубља с друге; затим сврхе и бесмисла; Бога Творца, и оца лажи ђавола.

Односно ескалационизованих, то су сви они, Папом Пиом Дванаестим (Енциклика *Humani Generis ~ О људској раси*) подстакнути; дакле сви у делу хришћанског света прелашћени атеизмом и богоборством, па погинули у агностицизму и ниҳилизму.

Заглибљеност у искушење дарвинизма и покушаји самооправдања

Као што смо чули и видели на нашем претпрошлогодишњем Архијерејском Сабору, у перипетију са дарвинизмом уплела се и група професора ПБФ-а у Београду. Сами потписници Апела за улазак у њу, ту перипетију, понудили су га исти на потписивање

и Архијерејима СПЦ-е. Али тај чин није уродио плодом. Претходно пак, истом покушају биле су изложене и све неутралне колеге Православног богословског факултета, али су се и оне одржале, држећи се по страни.

О самоизвиканим младоумним свезнадарима

Свим дарвинистима и свима прелашћеним дарвинизмом и болећивим на дарвинизам требало би најпре сугерисати упућивање молитве светом Праоцу Адаму: да им он опрости што су због силне жеље, рецимо за титулом васељенских богослова, остали без тачног и лепог православног умовања, расуђивања и обазривости. Сугерисати им молитве да им он, Праотац Адам сада помогне да се ману Дарвиновог планетарног племена и ујдурме и јереси! Да се у ту заврзламу поготово богослови, презвитери и епископи не упетљавају, и да не постају перјанице те пропале и обрукане ствари.

*

Теолози и коментатори који су гадљиви на Адама и Еву као на конкретне личности апстрахују библијска казивања о Прародитељима у Рају сладости; они дакле апстрахују саме тамошње личности-протагонисте и саговорнике. Али судећи по томе, зар они не апстрахују и све свете црквене тумаче, химнографе и зографе рајске епопеје, и зар их ипак не сврставају у (Боже опрости!) ... схизофренике! Јер сви ови свети црквени ерминевтичари ~ дало би се закључити по схватањима дарвиниста и нетрезвених заговорника дарвинистичке перипетије ~ да не знају довољно шта говоре, пишу, певају и проповедају; уопште, у шта то они коначно верују?!

Пркосни дарвинофили који не маре за библијска казивања

Ако за дарвинофиле праотац Адам није историјска, већ само симболичка и фигуративна сподоба, чак живуљка, дакле никако не христолика личност, онда им ни Откривење и Предање, па сви библијски извештаји о свима и свему тамошњем

нису довољно исторични, ни есхатолошки убедљиви као адути? И то адути протолошки и онтолошки! Зар им напоследку и сав Домострој Спасења неће бити потпун, и по себи несавршен?!

Унутрашња сведочанства о Прародитељима и Потомцима, Родослови и Тајне, пансведочанства ~ литургијске Анафоре, ...? Па све и сва у Цркви?! Шта рећи о ономе што је у апсолутној вези са свиме што се догодило у самоме Рају?!

Дарвинов ђаволак-паклени богослов дакле, данас поново куца на врата свих лакоумних, знајући их као неутврђене у вери! Онако како је својевремено сам применио чешагију за ушеса афтоидолима, неизлеченим зоистима и сотировцима: *еротоманима, неокартезијанцима и библистима-православним протестантима*. Истом чешагијом је он и код броја православних богослова на меридијанима Православља пронашао подобне за безрезервно следбеништво и епигонство богословствујућима на придумку.

У праву су они који се бусају у прса слоганом да све што није христолико, није ни православно ни спасоносно! Тако је, и тако јест! ~ Али где је онда у стварима еволуције моментална реакција, непоколебива одбрана прашног Адама (?), створеног Богом по образу и подобију Божјем! Не дакле еволуцијом по моделу примата, нити по развојној еволутивној инерцији и хазардерству!

Ево крунских исказа против свих двојаца, тројаца или тројанаца, па против епигона, те измечади и прочих дарвиноманиста:

Човек, земљанко (*1. Кор. 15, 47*), животије, није створен најпре као прах па затим као животиња или живуљка, да би временом еволуирао у Адама као лично биће, да би му се Бог рецимо, могао обратити као личности, почаствованој Божјим обличјем, па у односу и општењу са њим уготовити све оно о чему читамо у Књизи Постања да се догодило, и ушта смо сви ми поверовали (*Постања 1, 26-29. 2, 7-8, 15-25. 3, 1-24. 5, 1-2*). Адам је добио своје име у дану стварања (*Постања 5, 3*), и оно је придевска, описна именица, баш као и сва друга библијска имена, почев са Господњим, и опет завршив са оним Исуса Христа. Није дакле било интермеца између чинова стварања од праха и оживотворења по имену (само недоучке и преучењаци умећу чин

оживотињења пре Адамова оличноснења), јер се тада збивао сами стваралачки акт човека Адама, те његове другиње Ребре, односно Еве-Живане, која је настала од бића Адамова (од ребра му), а да ни она сама није имала животињску фазу. Фазу коју нам лига дарвиниста и дружина дарвиноманичних подмукло и упорно подмеће на верификацију.

Бог је дакле општио са Адамом и Евом као са словеснима и личноснима и у Рају, и по изгнању из Раја: као са савесним и одговорним бићима, никако пак са бесловесним; њима су се и очи отвориле да виде да су обнажени од благодати. То јест, да су се огрешили, и огреховљени постали, па да су и покајнички заплакали. То је од кључне важности; сведочанство нераскидиво повезано са Домостројем Спасења и са Христом, а Кога лига дарвиниста ипак несвесно и потмуло не воли, него га ружи, и намере је да против Њега смишља нове тактике на штету библијског богословља.

Неко нас дакле утерује у сопствену беду: прво библијскога казивача Постања, па самога Христа ~ носиоца Домостроја! Али утеривање бива у схизофренију и сумњу! Да сами они нису знали: Мојсије шта пише, Христос шта говори и ради?!

Ето како се Пакао продубио и проширио за још један беочуг! Дарвинов беочуг!

Све и да је постојала еволутивна фаза, и (не)одређени период „животињарења“ Прародитеља, а нису постојали ни таква фаза, нити такав период, Божја благодат нас је конкретно ~ известила о томе да су *два словесна прабића* била недовољно пријемчива за њу (!) ~ а не хипотетички ~ да су две праживуљке могле имати претпријемчиву фазу (!). Опет се дакле чудимо како чешљарима ушеса ни целокупна домостројитељска црквена мисао није била довољно афирмативна, сажета и чињенична за њихово поимање праве предањске вере о стварању Адама по икони и подобју Христовом и Божјем!

Ево опет Књиге Постанка као доказа да је Бог створио људе, у дан када је Он створио Адама по лику и обличју своме, односно Христовом, да их је створио мушко и женско и благословио их (*Постања* 5, 1-2; 9, 6), а да су се деца Адамова рађала *по обличју* Адамовом за његова живота-живота који је трајао 930 година или преко 9 векова. Тако: „ ... поживе Адам сто и тридесет година, и

роди сина *по обличју своје, као што је он*, и надену му име Сит. А родивши Сита поживе Адам осам стотина година, рађајући синове и кћери (дакле синове и кћери, не живуљке или еволуциону недоношчад!-н. п.). Тако дакле поживе Адам свега девет стотина и тридесет година, и потом умре.“ (*Постања 5, 3-5*).

Све лепо пише, али се написано не чита, па се зато не тумачи ваљано!!!

Крунски доказ против дарвиниста

Оваплоћени Логос Исус Христос, Нови Адам, приликом свог оваплоћења није узео тело мајмуноликог примата, који као антрополошки метаморф није тада ни постојао, нити је постојао икада после тога, као што ни у будућности никада неће постојати, него се Он оваплотио у прашњаво тело свога претка и земаљског праоца старог Адама чинећи га нетрулежним; а Адама је сам Он био, и јесте потомак. Потомак му је била и Његова мати Пресвета Богородица, која је такође носила тело од истог праха од којег и њен предак, праотац Адам, односно њен Господ и син, Нови Адам и Емануил, најављиван преко пророка.

Декодирање Христовог лика

Оно што произилази из читања омилије Светог Василија Великог *Против савелијанаца и Арија и аномејаца* а што се дотиче иконе (4-6), јесте утисак да дарвиноманични људи настоје да у православно библијско богословље учитају врсту декодизације Христовог лика или иконе. Једноставно, они као да настоје да докажу следеће: Ако је и било стварања Адама по лику, није га било на самом његовом почетку него у потенцији, и са одоцнењем, и то после иживљења примордијалне, животињске фазе његове (Адамове), којој је ето последовала фаза иконицка, када се он коначно и иконизовао као сподоба.

Све и да је наш предак Земљанко, најпре анонимна и неидентификована особа, односно збирна именица за људски род, постао личност тек када је створен по лику, Бог је опет, са њим/њом разговарао, а не са приматом из друге врсте бића-врсте животињске. Адаму је дакле као личности Бог рекао да даје

имена животињама, он да обрађује Рај, он да буде глава жени, ... Због тога треба овде нагласити важење правила *име је ознака*. Јер, ради се о случају преименовања тафтолошке ознаке земљанка и Адама у лично име Адам; или, поистовећења ознаке и означеног у тафтономасији, односно библијској ономотологији.

Географске и климатске, историјске и генетске чињенице утицаја на људски лик при том су само условне, сингуларне и толерантне: дакле и онда, када пред собом имамо зверолику сподобу у чију припадност људском роду при њеном крштењу нисмо сигурни, ми је третирамо као људску личност. То јест, ми њу само условно третирамо као људску личност, и остављамо могућност да је само у том случају дошло до неке врсте оживотињења датог бића, али да оно долази од родитеља људског порекла. То нам пак никако неће служити као хипотеза и аргумент да порекло човека изводимо из животиње која је некада наводно еволуирала у човека. С обзиром на овај редак феномен, некеме би могла пасти на памет инверзна аналогија: да из човека изводи порекло животиње. Али упркос томе, тај опет не би одмакао у унапређењу ове ствари. И то због небивалих *ординарних* скокова из врсте у врсту.

Вратимо се у епицентар теме. Библијска историја нам нуди још један крунски доказ о централној улози христоликог човека и његове заједнице са припадницима истог рода, и то на почетку друге епопеје човечанства. Тако нам библијска историја нуди доказ о поновљеном антропосу и људима као о још једном од наших предака, а не о примату-животињи и чопорима. Реч је најпре о нестанку људи и живих бића у Потопу са лица планете Земље, сем патријарха по имену Ноје, и свег дома његовог (супруга, синови, кћери, снаје; заједно са примерцима свих животиња и живих бића појединачно и по врстама: *Од сваке животиње чисте узми себи седам (и) седам, мушко и женско, а од животиња које су нечисте, по двоје, мушко и женско његово. Такође од птица небеских седам (и) седам, мушко и женско, да живи семе по лицу све земље* (Књига Постања 7, 1-3; о истом, ст.: 8-9; о истом: 14-16; о истом: гл. 8, 16-20). Затим бива реч о људима из чијег рода ће произаћи ново човечанство (тамо: 9, 1-2). После Потопа дакле човеку и људској врсти ће опет бити дато

родоначелништво, а не примату и чопору, колико год ови изгледали хуманоидно (тамо: 9, 2, 7-10).

Зашто дакле стрепети због божанског промислитељног фаворизовања људског капацитета и потенцијала? Јер, тако стрепе дарвинисти у својој планетарној фарси и јереси. Чак укључивањем неке врсте примата: неандерталца и хомосапиенса у крунску аргументацију дарвиниста, дарвинисти и дарвиноманични ништа неће добити на својим теразијама или на талону! И тада ће неки други фактори бити примарнији: географско и климатско поднебље, генетика, болести, аномалије, инцести, идолопоклонства, магије ... Отуда ће дакле и каквоћа људског изгледа произилазити. Данас, и у овом тренутку доказ за то су разнолики урођеници који се стално откривају по забитима Планете. Но они су по правилу и оригиналу људи, и људског су порекла; чак и тада када су одрасли са животињама, и оне их биле однеговале.

Дублет:
приљезно читање Библије,
ваљано разумевање ове

Потом рече Бог: *Нека земља пусти из себе жива бића по врстама њиховим, стоку, гмизавце и звери земаљске по врстама њиховим. И би тако. И створи Бог звери земаљске по врстама њиховим, и стоку по врстама њеним, и све гмизавце на земљи по врстама њиховим. И виде Бог да је добро. (Постања 1, 24-25).*

(Очевидно да је и примат-мајмун врста живог бића створеног од земаљског праха).

Потом рече Бог: *Да начинимо човека по своме лику, себи слична, који ће бити господар од риба морских и од птица небеских и од стоке и од целе земље и од свих гмизаваца што гмижу по земљи.*

И створи Бог човека по лику своме, према лику Божјем створи га, мушко и женско створи их.

И благослови их Бог, и рече им Бог: *Рађајте се и множите се, и напуните земљу, и владајте њом. И будите господари од риба морских и од птица небеских и од свега звериња што гмиже по земљи. (Постања 1, 26-29).*

(Човек и жена су створени Божјом силом, и њима је дато да владају и врстама мајмуноликих бића).

А створи Господ Бог човека од праха земаљскога, и дуну му у лице дух животни, и поста човек душа жива. И засади Господ Бог врт у Едему на истоку, и онде настани човека, кога створи. (*Постања 2, 7-8*).

И узевши Господ Бог човека настани га у врту едемском, да га ради и да га чува (*Постања 2, 15*).

(Господ Бог је створио човека од праха земаљског и у њега удахнуо свој животворни дах, и утиснуо му Прволиков лик, чиме је он постао душа жива која ће живети у рају, радити у њему и чувати га).

И рече Господ Бог: *Није добро да је човек сам. Начинићу му друга (помоћника) према њему*. Јер Господ Бог створи од земље све звери пољске и све птице небеске, и доведе их Адаму да види како ће коју назвати, па како Адам назове коју животињу онако да јој буде име. И Адам надену име сваком живинчету и свакој птици небеској и свакој звери пољској, али се не нађе Адаму друг (помоћник) према њему (*Постања 2, 18-20*).

(Господ Бог је дао Адаму знање да и примату-мајмуну и врсти мајмуна надева имена.

Господ Бог Адаму ствара другу, Еву! Дакле Господ, а не еволуциони процес у коме би се овде и њено омајмунење од примата временом преокретало у њено очовечење).

И Господ Бог створи жену од ребра, које узео Адаму, и доведе је Адаму. А Адам рече: *Где, это кост од мојих кости, и тело од мога тела. Нека јој буде име Жена (Живана), јер је узета од човека*. (*Постања 2, 22-23*).

(И жена је дакле створена од човековог ребра и Божјим животним дахом, никако не од примата приматизацијом).

Библијска антропологија спрам асиметрије и скоковитости

Еволуционисти и уједно материјалисти имају засторе па не виде истину у библијском извештају о стварању човека; при свом

исповедању јереси о еволуцији примата у човека; при сукцесивном сједињењу душе и тела код човека; при чињеници нееволуирања тела примата и нееволуирања квалитета његове душе у тело и душу човека!

*

Сличан изглед зигота и ембриона човека и животиње, рецимо мајмуна, никако није априоран доказ порекла човека од животиње које би се, само то порекло заметало на начин миксовања још у утроби, а да би изван ње следио само готов доказ еволуциониста за њихову тврдњу.

*

Сва створена твар претходи Адаму као најава стварања њега ради њеног возглављења и царовања њоме, никако пак не Адама као њезиног еволутивног изданка *суи генерис*. Стварање Адама је тројични свечан и посебан чин; то је стварање од праха земаљског и са иконицим и омиотичким потенцијалом, а никако не преобликовање Земљанка од приматовог телесног састава са еволутивном потенцијом. Потрага и потеря дарвиниста за еволутивном везом или кариком примата-претка и праоца Адама-антропоса остаће добровољни, уклетни или Сизифов посао научника, да они као леви разбојник до конца времена раздиру Христов лик са предње и са средишње стране Адамове главе. Наравно, без успеха! И све тако до конца самога тога неостваривог и неблагочестивог циља. Зато њима само једно треба предочавати. Никада се у будућности неће, све док буде постојао људски род у овом стању, ма и један једини мајмун преобразити у човека, као што се ни до сада није преобразио, нити ће се ма и један човек икада у будућности преобразити у мајмуна, као што се ни до сада, ни потенцијално ни реално, није преобразио. Него ће свако остати на своме месту и у својој врсти, и у односу са оваплоћеним Логосом, Који је Сам осмислио врсте свих живих бића и природа, и Који је све своје односе засновао са њима.

О самом том нашем човеку вели Псалмопојац: *Заметак мој видеше очи Твоје ...* (Пс. 39, 16). Ја сам личност у Тебе од мога почетка, и замишљен сам таквим кад још није било ниједнога мога дана.

А свети пророк Захарија би на то: „Говори Господ који је разапео небеса и основао земљу, и створио човеку духа који је у њему“ (12, 1).

Промена матрице

Опет и опет читамо из *Књиге Постања*: *Господ Бог начини Адаму и његовој жени кожне хаљине и одену их у њих ... И Господ Бог одасла га из раја сладости, да обрађује земљу, од које је узет ... А Адам позна Еву жену своју, и зачевши роди Кајина ...* (Постања 3, 21, 23. 4, 1).

Све до *истеривања* Адама из Едемског врта однос Адама и Бога био је благодатан, и са повећавањем или променом степена облагодаћености код Праоца. Према томе, никакав међучин између стварања, наводно, безличног човека, како би еволуционисти хтели да је било, и након, наводно, опет по баснословљењу и хтењу истих, еволуције примата у човека, па у наставку дефинисања Адама ликом и подобием да би он постао душа жива односно духовна, тај међучин не налази себи ни места, ни корена у реалности!

Промена матрице Адама из стања благодатног *тропоса и парксеос* у стање психофизичке травматизованости и плегматичности, неуролошких, хематолошких, хемијских, физиолошких и полних промена, порива, нагона, комплекса и карактера, односно деобе на области *логикона*, *тхимикона* и *тхимитикона* испољиће се, и почети да доминира у ДНК сетовима тек у Адамовом *новом свету* – ***ексорији*** или у ***изгнанству***, што је еквивалент за овај свет.

Исповедање православне онтолошке антропологије против дарвиниста

*Почетак бића ми је
по Твојој наредби.
Јер Ти усхтеде
да ме од непостојања
у живо биће приведеш,
од земље ми тело саздав*

*и Својим божанским
и животворним надахнућем
да ми душу подариш, и јеси.
Зато Спаситељу
у земљи живих,
и под кровом праведних
упокој слуге Твоје.*

(На Стиховњу, Слава гл. 6, Суботе месопусне на вечерњу Посног Триода).

Човек Адам из Анафоре

У молитви светог Узношења Анафоре светог Василија Великог свештеник приклоњене главе над дискосом вели: (...) *створио си човека узевши прах од земље и почаствовавши га ликом твојим, Боже, настанио си га у рају сладости, (...) изагнао си га праведним судом твојим, Боже, из раја у овај свет, и вратио га у земљу од које је био узет, (...)*. Ми указујемо на чињеницу да је овде реч о једном и истом човеку, створеном од праха земљиног и настањеног у рају сладости, и изагнаног из раја и враћеног у земљу од које је био узет; и опет, да је тај исти човек био почаствован ликом Божјим, којег он исти никада није изгубио. Зар ови искази, који су заузели своје трајно место у Литургији-најизворнијем богословљу Цркве-, остављају место за псевдонаучни волунтаризам дарвиноваца-еволуциониста и манипулатора епопејом првосазданог човека? И то човека кога је Бог не само створио, него га и личношћу учинио! Чиме је и сваку помисао на примата-човековог наводног претка, који се наводно намерачио, да у наводном неодређеном временском периоду наводно еволуира у човека-земљанка. А ко је тај човеков примат, ми наводно, још не знамо, јер су научници наводно изгубили карику за коју су га држали чврсто везана. И опет, када ће је они наћи, то баш нико на свијету не може да зна?!

***Црквене консеквенце које део хришћана
и део људи сноси***

за хулу на Бога
у вези са Божјим стварањем света
и Домостројем спасења

У Синодику Православља (Молебану у Недељу Православља за обраћење оних који су заблудели и отпали од Православне Цркве) ми

први *Анатематизам* изричемо:

Онима који поричу Божје постојање, и тврде да је свет самопостојећи, и да су све ствари у њему настале случајем, без Промисла Божјег;

пети *Анатематизам* изричемо:

Онима који одбацују благодат и искупљење проповедано Јеванђељем као јединим средствима нашег оправдања пред Богом;

девети *Анатематизам* изричемо:

Онима који се одричу Сабора Светих Отаца и њиховог Предања, које је у сагласности са Божанским Откривењем, и побожно је чувано од стране Православне Саборне Цркве;

десети *Анатематизам* изричемо:

Онима који вређају и хуле на свете иконе, које Црква прима у спомен дела Божјих и оних који су му угодили да би оне који их гледају надахнуле побожношћу и подстакле их да се угледају на њихове примере, и онима који кажу да су оне идоли.

До којих резултата нас доводи анализа селектованих *анатематизама*, повезаних са страним и домаћим дарвинистима и еволуционистима? За шта су они одговорни, односно виновни?

Према *првом* они су нихилисти, периптосиолози или казуисти;

према *петом* секташи христорборци;

према *деветом* неправославни хришћани, по конфесији протестанти;

према *десетом* иконоборци.

**Есхатолошки доказ
против еволуције и дарвинизма,
као и против њихових заговорника**

Сходно црквеном Предању и библијској хронологији, једног Марта, пролећног месеца, у будућности, седам тисућа петстоте године од стварања света, Господ ће покренути свеопште васкрсење, сазвати Свеопшти Суд и воспоставити потпуно и неуништиво стање целокупне твари. Пружимо овде хипотетичку могућност и животињама да се и све оне по врстама или приматима и у паровима појаве у постваскршњој стварности; исто то да важи и за мајмуна-примата, на кога иначе еволуционисти, наслоњени на Дарвина, упиру прст као на човековог претка. Шта би се тада могло догодити? То, да Праотац Адам угледа живуљку чију је он тајну као бића већ созерцавао и именовao у Рају; док ми људи да угледамо свога претка Адама, од кога иначе водимо своје људско порекло, а он из Божјег стваралаштва да нам буде познат из чина званог *антропомисис* и *адамомисис*. На хипотетичко питање: шта је са међуврстом на релацији мајмун-човек и човек-мајмун – не би било одговора, јер се такав процес еволутивног преласка из врсте у врсту: животиње у човека никада није ни догодио у историји настанка живих бића, него само то да је свако остао у својој врсти неокрњен, мајмун-примат и четвороножац у својој, човек двоножац у својој. Зар све до овога часа није тако?! Да!, и да свако наставља да пребива у својој врсти; мајмуни наводном еволуцијом у човека, не смањујући се бројчано ни за једног свог представника, људи наводном еволуцијом од мајмуна, не повећавајући се бројчано ни за једног свог представника! Ето како би ова ствар стајала у хипотетичкој ситуацији, и како би еволуционисти-дарвинисти у њој опет и опет остали кратких рукава.

*

Парафразирајмо младог научника европских размера М. Д., који расуђује да посезање за дарвинизмом није ни из каквог научног мотива. Него, да је социјалдарвинизам и принцип да

велика риба прождире малу рибу гесло неолибералног капитализма који еколошки уништава планету.

*

Нагласимо да је још један наш научник, редовни професор на Катедри за Православну догматику Православног богословског факултета у Источном Сарајеву, проф. др Здравко Пено, међу првима у нас стручно, и најсавесније деконструисао основне идеје и поставке теорије и дарвинизма и еволуције, показавши да се тамо ради о прелести и јереси! Нашој богословско-патролошкој савременој баштини он прилаже два своја бриљантна сочињенија:

1. *Критика учења теолога дарвиниста.*
2. *Против теолога – дарвиниста аргументима светог Максима Исповедника (Апел на апел – наставак. Београд, 2017 год.).*

*

Дарвинизам? Еволуционизам? Ми? Не померати међе и границе Отаца! Ништа не чинити исхитрено! Нипошто заступати полуистину и полулаж, јер су оне *материјал за свађу*; с обзиром да он изазивача свађе на крају одводи у јерес – а јерес доводи до распада свега, свих и свуда.

*

Док Чарлсу Дарвину, и упорним дарвинистима неко може и трикратно да одбруси: *Анатема!!!*, свима осталим упалим у антрополошку и христолошку ујдурму, и до којег степена и у јерес дарвинизма?! – баш због њихове незнавености и лаковерности и научног помодарства као недоучених и преучених, требало би, руководећи се братољубљем и бригом за спасењем људи, упутити позив да дају исповедање вере *визави* саме дарвинистичке јереси, и још да се неизоставно покају за саблазан коју су произвели у својим срединама, па и шире!!! Уколико би се установило да су они у прелести и да упорно хуле на Духа Светога, требало би им одузети, рецимо црквеним учитељима и наставницима: право на *мисио каноника!* Право да

предају богословске науке и предмете, а онда редом, ... и тако до краја!

Јер све ово било би предузето, под услум да буде предузето, ради даљег изграђивања Српске, и уопште, Православне Цркве, а против њеног разарања, коме је фанатични дарвинизам и код нас у Српској Православној Цркви већ почео да доприноси!!!

Насушне еклисиолошке теме

Еклисиолошки модел један и многи

Еклисиолошки модел *један и многи* одржив је само под једном претпоставком: останка у оквирима еклисиологије, и њеног непресликавања на тријадологију. У противном случају, у случају поистовећења еклисиологије са тријадологијом, и обрнуто, поистовећења тријадологије са еклисиологијом зарад афирмације управо тог модела-модела *један и многи*, његове заговорнике ће неминовно одвести у ћорсокак; тамо где се поистовећују икономијска и теолошка тријада; када се и незадрживо појављује и субординација унутар тријадолошког догмата.

А тада би Отац био *један по власти*, а Син и Свети Дух би били *остали по части*. То би узрочно-последично проузроковало рушење и једног и другог догмата – и даље страхоте – страхоту укидања *божанског једносуштија*, – догматског појма пар екселанс, ради којег су наши Свети Оци Цркве водили ратове против јеретика, страдали од њих, али их и побеђивали! Дакле сви они који буду даље доводили у питање неприкосновеност богословских догмата и канониолошких категорија, и неподобштинама својим експериментисали на месту светом, вргнуће себе у семи-гностицизам, и касније, у фул-гностицизам!!!

Задубимо се у овај процес. Монархију Бога Оца пресликати на интеграције цариградског Првопрестолника, који се и у улогу Милет-баше расколних Украјинаца веома уживио, па фанариотску еклисиологију моделовати према гео-политичком тренду Вашингтона уз асистенцију мајданаца-унијата, ... за велики Божји ајтар, није ли ово дело онога кога су наши Свети Оци назвали Великим умом, а блаженопочивши Патријарх Павле Кусим?!

Иначе, промоцији идеје првенства Цариградског црквеног Трона над осталим патријаршијским Троновима Православне Цркве са изједначавањем појмова *по части и по власти*, те са истицањем појма субординације који садржи ознаке фаворизовања Првог Трона наспрам осталих црквених Тронова, могао је присуствовати сваки од нас који се најкасније 2001-2. године нашао на предавању на ову тему Митрополита Јована Зизјуласа у Атини, у задужбини Гуландри Хорн. Иста ова гледишта су затим понављали његови епигони по Европи и у теолошким школама, што и даље чине, све до овога часа. С друге стране, како онда на предавању у поменутој задужбини, тако и данас, ово мишљење које има амбицију да прерасте у догму, није имало, и нема пријема код већине; ни *ад хок*, ни *апостериори*! Али тамо где је оно наишло на пријем не престаје да делује разорно!

Не треба бити пророк, поготово не зао, да би зналац ових ствари закључио да увођење еклесиолошког примата у тријадологију с описаним ознакама и јеретичким тринама, ма од чије стране, и циљано долазио (на пример ради теоретског и догматског и практичног уздизања Цариградског и Васељенског трона у статус и са ингеренцијом *и по власти*), неизбежно доводи црквени Цариград – Други Рим до пада у вишестрану јерес – свејерес; као што је рецимо, својевремено био довео у папоцезаризам, па у свејерес, и Први Рим! За почетак, Цариграду или Другом Риму прети, и у њега се увлачи источни папизам! У наше дане та се пошаст дакле и обистињује на васељенском нивоу јер се беспоговорно протежира од стране *првог међу једнакима*, те од стране свих његових лобиста, односно теолога-корифеја! Заједно са тим ми постајемо сведоци још једне појаве: синдрома *другог плућног крила* – синдрома који је проистекао из несрећне синтагме, лансиране од стране једног недавно умрлог Римског папе Словена – који иначе није волео православне Словене! До тог степена их није волео да је јавно заговарао и бомбардовање Срба и Србије од стране НАТО-крсташа, које се 1999. године и збило!

***Искушења у Великој Цркви
или
како се то у Првоме међу једнакима***

унизила Православна Црква

Златна епоха православне неопатристичке еклисиологије Истока и Запада 20. века, авај, завршила се у наше дане расколничким испадањем првојерарха Цариградске Патријаршије из зглобова јуначке деснице и колена. Опет у Цркви која је давала запажено сведочанство вере на свим меридијанима света и наше епохе, а не само епоха прохујалих.

Након *ађорнамената* који су неки фанариотски богослови постигли и на Западу и на Истоку 20. и 21. века, првојерарх Велике Цркве и икуменикос, храбрен политиком камариле саветника и ађорнаме(н)тљиваца, посрљао је у опасност да диктира *убрзано отуђење* од своје домалопређашње једноверне браће!

Сви патријарси-јеретици који су седели на трону Цариградске Велике Цркве били су и запажени богослови. Њиховим путем разарања Цркве, нерадо питамо: Није ли кренуо и актуелни Патријарх Вартоломеј Први?! И то најпре:

теоријом о свом ултимативном двојном ауторитету првога међу црквеним престолоима како *по части*, тако и *по власти* (који је и политички и императорски узето, став васељенски, и као такав доминантан и на Свеправославном Критском Сабору 2016. године. Сматрамо да се баш зато он тамо и оглушио о једногласни став већине предстојатеља Православних Цркава у вези са неприхватањем другог брака свештеника. Зато им је он и гласно одмаздио изјавом да ће лично дозволити други брак свештеницима у границама своје јурисдикције, – што ће рећи у границама васељенским.

Подједнако се он оклизнуо и о јединствен став првојерараха о неугрожавању црквеног поста. И опет једно од његових огрешења које се тицало услова под којима је Делегација јерараха Српске Цркве пристала да учествује на свеправославном Сабору на Криту: Захтев да се за расправу уврсте теме и проблеми Аутокефалије, Аутономије и Диптиха у Дијаспори Православних Цркава, ... Уместо тога кован је у тајности план да Дијаспора Православних Цркава, међу њима и Српска, изгуби самосталност својих епархија! Како?! Фамозним лоцирањем ових унутар

Васељенског црквеног комонвелта! Теоретски и де факто стављањем копуле или везника -у- на месту које припада присвојном придеву! На пример: епископ у Канади (а не као до сада: епископ канадски), епископ у Западној Америци (епископ западноамерички), епископ у Аустралији и на Новом Зеланду (епископ аустралијско-новозеландски), епископ у Аустрији и Швајцарској, (епископ аустријско-швајцарски), епископ у Будимпешти (епископ будимски), епископ у Немачкој (онда епископ Франкфурта и целе Немачке, сада епископ диселдорфски и немачки) ...

Овај став Цариградског Патријарха и његове експертске комисије саветника, те други ставови које нисмо поменули, рецимо онај у вези са еклисијалношћу неправославних конфесија, затим агресивност нотара који су искамчивали потписе мени учеснику Сабора на Криту, допринело је да лично, пркосећи притисцима поменутих нотара, не ставим нити један свој потпис руком на званичне документе Сабора или на његове Акте. Међутим, то ми није помогло! Мој потпис се нелегално, и без личног пристанка~нашао у Актима Сабора, и то откуцан електронским путем. Дакле без мог знања, и одобрења! По личном запажању, неприхватљиво је било *гросо-модо* навијање воде Преседавајућег на сопствену воденицу, подједнако и покушаји да се учесници преведу жедни преко воде. То запажење се стекло утиском наметања разних решења, а претходно без довољних саборских расправа.

*

За разлог пак неуврштавању теме Аутокефалије и Диптиха у Дијаспори у агенду овога Сабора сазнајемо ових дана: 6. јануара 2019. године. Цариградски Патријарх је на основу свог недавно (крајем 2018 г.) самопрокламованог потенцијалног права да подељује аутокефалију унутар јурисдикција свих осталих Православних Патријаршија, Архиепископија и Аутономија, исто то право активирао у Кијеву, потписујући расколницима у Украјини свој волшебни Томос о Аутокефалији.

Најновије разарање саборности, чиме и јединства Православне Цркве (увођењем и озакоњењем безаконог источног папизма на Бадњидан?!) уследило је по диктату Вашингтона, давнашњег политичког центра и налогодавца, који се авај!, не

појављује први пут као неко ко хоће, и сматра да сме судбински да утиче на савремени живот и токове историје Цариградске Патријаршије! А преко ње, наравно, и на савремене историјске токове целокупног Православља!

*

О маћехинском опхођењу матере Првопрестолне Цркве спрам своје кћери-Цркве Кијевске или Московске или целе Русије уверавамо се хронолошким континуитетом. Издајства сопствене кћери од стране матере имају своју дугу историју: издајство Унионистичким Сабором Фераро-Флорентинским Цариграда и Рима (15. век); издајство колаборацијом Цариградске Цркве са руским *живоцрковницима* и *обновљенцима*-комсомолцима против Московске Патријаршије и Руског народа (19-20 век); у овом тренутку издајство најгрубљим канонорушилачким уплитањем Вартоломеја Првог предстојатеља и Тронуоседелца, у канонску јурисдикцију Московске Патријаршије *над/са* Украјинском Аутономном Црквом (21. век) ...

*

Васељенски Патријарх Вартоломеј Први иначе, пред братом му Кирилом Патријархом Московским и све Русије, рекао је љутито да исповеда само један једини страх: *само страх од Бога!* Свакако да се он боји! Само, питамо се, од којег бога? Да ли онога који седи у Вашингтону?!

*

Сабором нечестивих расколника у Кијеву председавао је актуелни Митрополит галски. Ми не верујемо да је са њима био Бог, већ верујемо да са њима Бог није био! Јер да је Бог био са њима *благочестиви* актуелни митрополит галски и *неблагочестиви* Украјински расколници са копредседавајућим Сабора Председником државе Украјине и *краљем чоколаде* Порошенком, не би својим зборованем оскрnavили Кијевску Свету Софију. Целокупно то богохуљење добило је најшири оквир и одјек галиматијаса или *жалосног спектакла*, опет у цркви Свете Софије у Кијеву, 3/21 јануара, у недељни дан–дан спомена Светог Марка Ефеског, а ради устоличења наводног митрополита Епифанија за предстојатеља тзв. *Нове украјинске Цркве*. И опет у присуству актуелног *благочестивог*

Митрополита галског, *благочестивих* представника неких светогорских манастира и наравно, поглавара Грчко-католичке цркве Свјатослава Шевчуке и његове пратње. Нескривено или прикривено, тек, ето нашој браћи Украјинцима и Русима Ватикана на левој обали Дњепра!

Како ли се само *благочестиви* Митрополит галски осећао у епизоди помиритеља Светог Митрополита ефеског Марка и Грчко-католичког Поглавара Свјатослава у овом режираном спектаклу, питање је сад!? Не умањујмо сензацију! Зар није требало да *благочестиви* Митрополит галски на овај начин измири Светог Марка Исповедника-Новог Јерарха, с једне стране, и Ватикан, с друге, еда би Римски папа могао тек сада да узвикне: Сада смо све учинили! – и да коначно одахне?! Ако је *благочестиви* Митрополит галски сакао франачку смокву, добио је франгосику. Али то није све са њим у вези.

*

Наредни саблажњив корак Другог Рима на Босфору могао би бити повођење за Првим Римом у аферама Трилатерале и Билдерберговаца против човечанства. С обзиром да се Епископ Константинопоља сада у питањима гео-политике поводи за Епископом Рима, ко би се од цариградских митрополита могао јавно придружити кардиналу и државном секретару Ватикана Пјеру Паролинију на следећем самиту Клубаша, питање је сад?! Претпостављамо да ће та персона бити Митрополит из *катафигиона*, ако поживи, и ако се после украјинске афере, чији је и он спиритус мовенс и један од архи-сценариста, буде усудио даље да крши *једанаесту Божју заповест* о неупетљавању! Или ће тај срећник опет и опет ... бити, нико други до актуелни *благочестиви* Митрополит галски?! Јер он је неко ко обећава, он је лакокрилати делатник на њиви украјинској, он је отправник мисијских послова, он је критски грифон!

Православље Вашингтона и НАТО-а

Ако настане (!!) Вашингтона и НАТО-а Православље унутар Патријаршија, Архиепископија, Аутономних Цркава и Егзархија: Цариградске, Румунске, Јерусалимске, Александријске, потенцијалне либанске и сиријске унутар Антиохијске, па

Албанске са Рашко-призренском епархијом у свом саставу, Атинске, Атонске Горе, Бугарске, Финске, Естонске, Словачке, Мађарске, Украјинске, потенцијалне Бесарабске или Молдавске, потенцијалне Турске или Гагаузијске, потенцијалне Катарске, расколничке Македонске, садашњих парасинагога: Црногорске, Рашко-призренске у егзилу, планираних: Босанске, парасинагоге у Хрватској, Лекоф-а, Западно-Европске Архиепископије, Супер Православне лиге расколника одметнутих од свих Православних Цркава са центром у Лисабону и Америци ...), паралелно са њим-са Вашингтоном и НАТО Православљем, с једне стране настајали би и истински православни исповедници, мученици и новомученици, (по)страдали од НАТО и Вашингтонских православаца, с друге стране. С том неизбежном чињеницом се треба суочити, и са њом одмах почети рачунати, па и у одбрану кренути!

Младоумници и педарогерондес

Синдром Илијевих синова

Довољно је ученику да буде као његов учитељ. Ако ученику то није довољно, онда са обојицом, учитељем и учеником није све како ваља и требају; у том случају бисмо имали ову ситуацију: дакле, нити је учитељ био прави, нити је ученик био прави, него су обојица били слепи. А ако слепац слепца води, зар неће обојица у јаму пасти? Ако ли се опет ученик оглушује о савете једног и више својих учитеља, зар тада нећемо имати пример више достојних учитеља и само једног недостојног ученика?

Али ако учитељи из неког разлога, рецимо разлога *тела и крви*, а не богонадахнућа, ћуте и трпе да њихови ученици у Цркви изругују светињу, зар се код њих неће појавити синдром *Илијевих синова* Офнија и Финеса?! Синова који су *Богу приносили отуђено и оскрнављено житије* (в.: *Уторник Прве седмице Великога Поста на Повечерју Покајног Канона преподобног Андреја Критског*, Посни Триод, 103). Дакле због неразумне болећивости, мекуштва и заслепљености првосвештеника и свештеника и судија спрам деце која саблажњавају народ и наносе му душевну штету и ране, данашњи Филистеји би могли

да потуку духовне Израилъце и да им одузму *ковчег завета* православног богословља библијског, отачког и предањског (упоредити са *Првом Самуиловом* 2, 22-25, 33-35, 4, 17-18).

Ако ли опет духовни Израилъ сасвим застрани, суд ће кренути од Божје куће, а десница Господња ће, знамо, бити тешка. Зато је најтрезвеније покајати се одмах, и престати чинити безакоње у православном богословљу: православној еклисиологији, православној догматици, етиколошком, канонском, иконолошком предању, ... устројству Православне Цркве.

Покајати се и изаћи из прелести, да, свакако! А тражити оправдања за грехе, нипошто! Дакле, треба се покајати за грехе учињене спрам:

Светог Писма (Оваплоћеног Логоса Новог Адама, Праоца Адама, Праматере Еве, Апостола Павла ...),

Светог Предања и Светих Отаца (Григорија Нисијског, Максима Исповедника, Макарија Великог, Јована Лествичника, Симеона Новог Богослова, Григорија Паламе, Светог Саве, Владике Николаја, аве Јустина Ћелијског ...),

Светих тајни (игнорисање Чина Проскомидије у саставу Златоустове Литургије ...),

Библијско-отачког и светотајинско-химнолошког појма душе и благодати и игнорисања истих ... ,

Бити или не бити нашег човека по Божјем лику и подобију срљањем у неразговетне и двосмислене изјаве о томе, или у јерес дарвинизма, или у прелест дарвиноманије, сексуалног *напредњаштва* и *назадњаштва*, и притом скривања себе иза нечијег прста, рецимо популарних и медијски фреквентних митрополита и лаика теолога),

Светих икона (изласка из освештаног канона црквеног сликарства ради помодарског срљања у колористичка натуцања експериментатора који увелико плаћају данак фолклористичком и наивном религијском сликарству попут оног париског *ала сан-Султис*, или квази есхатолошког, али сада и на терену Српске Цркве! Јер таква религиозност, видимо, нигде не подстиче на молитву и јеванђелске подвиге, осим што естетиком романтичарских и вуколичких чежњи привлачи неподвижне душе). Тако, неки, некада давно православни иконописци, ...

никако да изађу из своје експерименталне фазе. Зато они, упркос личном активизму и сликарским мисијама по свету нигде (осим код својих фанова Срба!) не успевају да у Цркви православне хришћане молитвено повежу са небесима.

.....

Опипавање пулса светима

Када пожар почне да прети кући, никакав евентуални приговор паликуће да је ватра случајно, или без зле намере подметнута, не може бити важећи, па тако ни подсећање других на Псалом: *ако Господ буде гледао на безакоње, ко ће о(п)стати?! Трезвеност се дакле огледа у томе да спречимо пожар и епидемију, не да се од њих лечимо. Поготово када је наша кућа уређена, и освештана, и на камену вере утврђена.*

Тражити од Праоца Авраама (Светог Саве Српског) да нам пошаље Мојсија да би нам лично он посведочио о томе шта је било када је бивало да је он подејствовао на легалности Аутокефалије и самосталности Српске Цркве, (клевета уперена против Светог Саве каже да је он аутокефалију издејствовао за Српску државу а не за Српску Цркву, и то на недоличан начин), само су натукнице и мудролије младоумних, који не познају унутрашње и спољашње доказе легалног добијања аутокефалије од стране оба чиниоца: Цара и Патријарха! (Видети: *Димитрије Богдановић, Преображај Српске Цркве*, у: *Историја Српске Цркве I*, друго издање, Београд 1997, 315-327. *Истог, Свети Сава*, у: *Сабрани списи 2*, Просвета СКЗ, Београд, 1988, 9-28. *Теодосије, Житија*, Просвета СКЗ, Београд 1988, 5/1, 195-212. *Б. Гардашевић, Каноничност стицања аутокефалности Српске цркве 1219 године*, Свети Сава – Споменица 33-77; *Б. Ферјанчић, Аутокефалност Српске цркве и Охридска архиепископија*, Сава Немањић – Свети Сава 65-72). Младоумни опет, као да су се упрегли у кола суманутог кочијаша који је кренуо да извози расколничке револуције по Православним Патријаршијама и помесним Црквама да би нам се утерала памет у главу да постоји неко ко је први и *по власти?!* Што се нас тиче, како би се пословично рекло на Метохији: *Анатема га било!* Он није од јуче да не би знао колико нас скупо коштају франачка смоква и

вашингтонска торта! А и ми остали нисмо макање које још увек нису окусиле трновитост и коштичавост и опорост франгосике у устима, и пластичност и прашњивост вашингтонске торте у очима! Итекако смо све то искусили! Ма осим тога, ми ни не излазимо из минских поља!!!

А расуђивање?

За једну те исту особу која једанпут као борац води добар рат, а други пут као путник хода по узаном путу, треба да важе иста правила: и проценити са коликом војском располажеш за бој, и како да стигнеш до краја пута. И опет, никако приметити кавгу па се скривати иза леђа светих, о којима једанпут ригорозно судиш ти и твоји саговорници, а други пут се упоређујеш са светима по броју њихових, и твојих фиктивних прогона и страдања и накнадних признања. На крају крајева, свако ко изграђује црквену заједницу одговоран је самој заједници за своје поступке. А још више су јој одговорни они који су јој се колико јуче заветовали да ће је изграђивати; док се данас већ више не сећају датих јој завета. Бесмислено је дакле *призивати зло да дође на нас, да би нам дошло добро.*

Мрзост опустошења на месту светом

Када недобронамерна наука и философија потисну веру и њене чињенице

Под велом теологије и науке, философије и уметности фигурирају носиоци њихових застава, и они су различито настројени. Неки теолози, на пример Сава Агуридис и Панајотис Трембелас, нису подносили речи о Божјој благодати, нити су уважавали светитеље попут Григорија Паламе и Симеона Новог Богослова~изразито облагодаћених личности, баш зато што су ови Оци описивали своја боговиђења и благодатна искуства. Исту аверзију према благодати данас осећају, и то сами не прећуткују: двојци, па и тројанци, уз пратњу својих епигона. Да ствар буде још бесловеснија, неки познати богослови, попут покојног презвитера Јована Романидиса и донекле живог протођаконана наше горе листа, размишљали су и говорили о проналаску хипер

осетљивих сензора помоћу којих би било могуће регистровати благодатне енергије (?!).

*

Неки теолози и епигони, којима је философија овога света веома омилила, мргоде се на Добротољубље или на Енциклопедију Ниптичких или Трезвењских отаца: на њихове духовне подвиге и богомудрије и благодатна созерцања. Њихов општи став резервисаности, па и противљења гласи да је у Добротољубљу или Филокалији заложено сувише платонизма, ако не и сав платонизам. Зато они и као монаси, и као ученици, и плагијатори целокупног мисаоног система својих учитеља не помињу духовне заповести, подвиге и врлине; а то иде дотле да чак ни монашку бројаницу више не могу да отрпе. Али зар наши Оци нису христијанизовали платонизам, плотинизам, и све *изме* – све до последњег – дајући им свој жељени смисао?! Некима од нас је преко савремених Отаца: Силуана, Софронија и Павла грануло сунце покајања и богопознања, а молитва Исусу је постала утабана стаза нашег боготражитељства и христоитхије!

С друге стране, да би себи нашли баланс, и с обзиром да су монашке подвиге поодавно прогласили необавезујућим и излишним, ови либерални теолози увелико развијају *инополитију*, и у ту сврху, будући обавезани законима робе и новца, уливају силну новчану масу. Јер све ексклузивно мора ексклузивно скупо и да кошта!

*

Опипавати пулс Светим Оцима, а притом не знати лично каквога си духа, да ли уопште њиховога, или нечијег другог?! Па још изрицати коначну оцену о њиховом свеукупном делу, а да лично ипак ниси ваљано одмакао у стварима црквених Отаца ...?! Када дакле неко предаје млађима светоотачку науку, најпре треба сам да буде свестан чињенице да главна одлика његових учитеља није та да их други подозревају, чак да их уваљују у грех самообмане и обмане! Овде треба да се ради о ученицима истински повезаним са Светитељима, када су већ читави народи повезани са њима (на пример народи, најпре Српски, па други хришћански и нехришћански у вези са Светим Савом Архиепископом Српским). А зар светитељ Сава као Божји сасуд

није разумевао Божју вољу?! И зар народи идући за Светитељима нису ишли управо за Божјом вољом?!

*

Поћи од максимологије, па преко есхатолошке квазииконографије, дарвинизма са заштитним знаком примата, либералног полног волунтаризма, петљања са новим календаром, спремности да се са све епархијом ускочи у самртнички загрљај Фанара, ићи ка савоборству и наставити са паламизмом (sic)? Шта ће нам донети следећи научни несташлук, хајде да сачекамо па да видимо?! Проблем ли одласка *крава* у рај, или већ ... ?!

*

Један од бивших професора библијског богословља на Православном богословском факултету сматрао је описе многих необичних појава у Житијима хришћанских светитеља преувеличавањима, бајкама и легендама, и то је тако он износио пред своје студенте.

Све и да у Житијима има необичних описа, зар је Христу било немогуће да их учини могућим, и уобичајеним?! Све оно што је људима немогуће зар Богу није било, и јесте могуће (?!), и то у складу са вером. Укажимо на потврдан пример, на пример јављања братији Светог Василија по његовој добровољној смрти. Претходно пак, он се као ученик Преподобног Теодосија Великог, једног од родоначелника општежитељног монаштва, добровољно пријавио да умре. А све са циљем да Преподобни Теодосије потврди постојање живота душе после смрти (*Охридски пролог* 22 јануар, *Расуђивање*, стр. 60. Такође *Лука* 20, 35-6).

Исти овај бивши професор није могао да одоли искушењу да и Праоца Адама ословљава само збирном именицом; дакле не и конкретном личношћу, па га студенти и по томе памте. Зато богословска јавност и њега, као и неке покојне протођаконе библисте ... сматра настављачима процеса протестантизације библијског богословља код нас Срба. Док претечама и пропутитељима дарвинизма вољним и невољним у нас ми сада можемо сматрати и неке пензионисане, и неке активне професоре и протојереје ... Зато и питање постављамо: Да ли су можда вољни и невољни плодови таквог обделавања библијске и светоотачке њиве узрочници гадљивости неких њихових млађих

колега, понављамо, гадљивости на *Небеску лествицу* Светог Јована Лествичника? Да ли тиме и на *ниптичку или трезвењску* мисао светих Отаца? Јер нас стање ствари у нас баш у то уверава!

Ванземаљци хибриди

Не стоји теза да *испод шлема мозга нема*. И опет, не стоји теза да су лабораторије места намењена искључиво стварању наше среће. Здружене: војна, научна и магијска технологија раде на стварању генетски модификованих уљеза типа антихрист, који би у свему и по свом нахођењу сами стварали нови свет, како *из нечега*, тако и *ни из чега*; они би дакле градили своје технолошке мутанте-алијене (он/она/оно), своју технолошку астрално-земаљску популацију и живе уметнине-које би подсећале на светове демона, рептилијанаца и животиња. И све то по принципу два модела и две природе: палоанђелским и земаљским; и под једним паноптикумом: јаства, имица и сподобе.

Завршни ударац свим хришћанима спрема се од стране аналогije: хришћани у своје Символу вере исповедају *од Духа Светога и Марије Дјеве*, а хуманоиди-алијени у своје символу: од духа нечистог и оног што ће изаћи из лабораторије и бордела: копиле у скафандру, са скиптром у канцама и мачем о пасу.

При свему томе, двојица последњих преговарача о деоби власти на нашој Планети и владању њоме биће римски Понтифекс и копиле Кусог, са напоменом да ће Копиле имати прођу у Ватикан-шатлу, и статус части верног сина вечнога Града на седам шатл-брежуљака. И то само зато да би се Ватикан и тада питао о свему; он као једини и последњи бастион властодрштва-сваштаства на планети Земљи!

*

Неки богослови који су тек искочили из љуске неверја и млаковерја, упетљавају се у мисаоне и вербалне авантуре које режирају војне елите употребом највиших технологија са циљем да се пројекат апсолутне контроле планетарних новчаних токова подвласти ради елиминације *четвртог непријатеља човечанства*, а због кога оне ето морају да прибегавају космичком наоружавању. Поред *Руса, терориста и трећег света* ту је дакле и четврти њихов непријатељ: *ванземаљци*, којих се

инвазија на човечанство очекује, и она се плански припрема. Но познато је (преко Ворнер Вон Брауна и Керол Росин,) да ванземаљци неће доћи из Свемира, него из војних база (Nevada, Area 51, ...), атељеа за технологију и девијантну уметност (Legacy Effects, C.E.R.N., Ridley Scott), био-лабова (мутанти и демони у пројекту прегнације). Таквим дакле сподобама неки наши српски богослови и свештеници, али и неки од римокатоличких и протестантских, спремају дочек! А спремају им га *јеванђелским проповедима, катихизацијом и покрштавањем?!*

Његова превасходна богословска екселенција – ћути!

За све ово време одмакле псевдоморфозе, савременог, православног, српског богословља и његовог етоса, псевдоморфозе која у нас узима све више маха, човек који је изговорио небројено беседа, написао безброј разноврсних текстова, штампао књига наизглед више него сви српски богослови заједно, – ћути?! Као заливен ћути! – Он поодавно већ све пропушта, без лимита већ све толерише, и опет ћути! Шта ли се догодило овој богословској громади и непоткупљивој савести, која је бдила и онда када јој је било потребно иоле одмора! И опет одмора сопственом бићу-богословској екселенцији коју је свети ава Јустин Ћелијски сматрао најпревасходнијом у нас! Превасходнијом и у односу на њега самога! Јустина?!

Зато се питамо: Шта се данас догодило овој човечини?!

Да га нису уценили?! Могуће је!

Да се није уплашио?! Кога и чега, када је смрт бежала од њега док ју је он јурио, и то не једанпут! Он и своје дугогодишње физичке болове презире, и ништа их урачунава! Па ипак ...

До недавно смо сви потписивали све оно што је овај океан слова и текстова избацивао на обалу читалаца, но не и што је збором зборио. Од данас ми лично више не потписујемо ни оно што он пише, ни оно што он збори!

Ниски ударци намењени браћи

Медији употребљени од стране брата да би се оклеветао, оцрнио и злоупотребио други брат или браћа у вери, не могу

донети ништа друго до злоупотребу самих медија са братом-медијумом у позадини. И колико се ту уопште ради о стицању предности над медијски немоћнијима? Ту работу треба једноставно назвати нечасним добитком, па и медијским линчовањем другог као брата и браће од стране разбрата. И то помоћу, понављамо, деловања медијумских духова овога света-света који дефинитивно лежи у злу! То деловање које годинама инсценира наручилац харанги и јефтиних афера против браће, мејкер ексклузивних молитвених осмина и атрактивних ифтара, алармантно је дело; оно не прочишћује односе са браћом и другима као браћом, него их загађује; оно, докторантски речено: *блокира насушни однос са другим као Христом.*

Разорно деловање унутар хришћанске етике и у вези са њом, деловање браће-разбраће, наравно да не доноси плодове покајања. Него оквирно, секуларизацију унутар епархије, и то сада преко медијских фаулова и кабаретске лежерности паракмичких ликова. Наравно да перформанси пред другима пријају, али како одбранити места до којих се у принципу само заслугом, и некористољубивошћу доспева?

*

Сужена црквена свест није у стању да чини другачије до да све друго и све друге мери собом, односно да све смањује и обогалјује по сопственом аршину. А када прекрајање и обогалјивање постане искључивост, носилац те свести ће се неминовно и сам урушити, па се и угасити. Тако рецимо, до догмата као тврде хране не може стићи неко ко није прошао кроз моралну или практичну догматику, и у њој се усталио. Ако умишљено испитујеш нешто свето и неког светог, што Црква не потребује од тебе, а да к томе ти то чиниш неблагочестиво, сам се тада спреми за последице свога несмирења и испразне знатижеље: за кошмаре и психијатрију; па и да ћеш за дуго бити препуштен својој самовољи.

***Братољубива молба
Његовој богословској Екселенцији***

Поштовани у Господу брата, и саслужитељу, и бивши учитељу!

Мере Отаца су прекорачене! Црквена побожност деце је проблематична, и сада већ, увелико непоуздана, и унакарађена. Убоји по њима грозде да пређу у љуте ране. Немање страха Божјег прети потирању. Душе нечујно вапију за руком помоћи, за гласом доброга пастира и оца. Сабери децу своју, покрени Великог Ти Александринца ! Опомени, покарај, предочи! Еда би нам гранула весна ваистину отачког, и смиреног богословствовања и заједницења, од чега нема милијег!!!

Из Твојих руку Господ ће тражити душе Твоје деце.

Тебе моли Твој забринути млађи брат и саслужитељ-убоги архијереј од Крушевца града!

Грдне грешке у корацима

Ни шија ни врат него исти комад

Они који раздвајају етику од онтологије и обрнуто, онтологију од етике, укидају и онтологију, и етику, те остају и без морала, односно доброте, и без онтологије, односно нису више *битни*. Дакле бесмислено је огољавати Христа до бића и битија када је Он Добар, и Добри Пастир, Који душу своју битијно полаже за своје овце. Он дакле није Добрица и Добрић, него је Добар, и Добри Пастир Који Јесте. А слику о Њему као таквом чува и показује само Свето Јеванђеље. Оно као једино кадро да и нашем савременом човеку дадне одговоре на *сва* његова питања! Да му расветли све његове недоумице! Тако јесте, а не да оно *само, Јеванђеље* (бајаги) *није дорасло проблемима савременог човека?! Какав ли би тај савремени проблематични човек, и његов враг требало да буду, па да им Јеванђеље коначно постане* *достатно, и по узвишености непревазидиво ?!*

Дакле ултимативно не уважавати и не примењивати хришћанску етику када је неко други у питању а не ти сам, а опет, радикално је укидати када си ти сам у питању као оноματοлатра-онтолог?! ... Шта то може друго да значи до фарисејско лицемерство и охолост и охлађену побожност. А и какво би то богословље било које би било само твоје, и кључеве од његових ризница само ти и твој *алтер его* држали?! И то тако да другима

упорно не буде дозвољавано да тамо ступе другачије до само под кључаревим условима?! Ако је то тако, зашто онда ти сам избегаваш да богословствујеш у складу са најчистијим изворима?!

Неки доктори теологије, задојени неокартезијанством и фразеологијом изанђалих *фанариократа* и атинских *еротомана* навелико кријумчаре реч онтологија; од ње су они и своју опијум-теологију начинили; па се онда они њоме и наркотизују! А круг се око њих, све докле кружница засад допире, све више херметички затвара!

*

Свима њима треба нагласити: Смрт јесте последица греха, но грех није последица смртности! И још им се вели да је одлика неблагочешћа када неко нечији теолошки исказ или теологуменон протежира толико да га сматра општеобавезујућом догмом!!!

Све и да су људи запали у стање природног битовања преступањем заповести ... једанпут непостојећи па постали, сада као постојећи у времену па подлегли пропадљивости... а како се растачу тако и да бораве у смрти и праху... и по природи као створени ни из чега, у складу са њом истом да су смртни ... (видети.: *О очовечењу Бога Логоса* 4, 15-25, свети Атанасије Велики), ... смртни су они постали делатно и фактички зато што су се огрешили о заповест Божју и уклонили себе од благодати, а не зато што су по природи били створени *ни из чега*.

Зато следи једини могућ закључак: Првостворени човек и човечица Адам и Ева створени су и облагодатањени дахом Господа и Бога Духа Светога. А њихова смртна невоља наступила је по њиховом личном огрешењу о заповест, чиме је тада наступило и њихово уклањање од благодати! Најзад, и постепени, и незауостављиви губитак благодати, те огрешење о Божју заповест, и *улазак смрти у свет* која ће произаћи *завишићу ђавола*! Том тврдњом као нагласком свети Атанасије завршава свој исказ о узајамној вези греха и смрти, но не о узајамној вези смрти и греха! (*Премудрости Соломонове* 2, 23-24). (Упоредити са: ЕПЕ Μέγας Αθανάσιος, ЕРГА 1, Θεσσαλονίκη, 1973, 235-239, на грчком).

Епископу о души, макар напоследку

Шта год били наша милост и наш принос на Задушницама по приносу хлеба и кољива, вина, воштанице и уља, дакле поменик и свећа, залагај и кољиво, убрус, вео, покривало или новац, све ће бити знак љубвене енергије која стиже до душе нашег покојника или до сабора упокојених чланова Цркве; и биваће њима на утеху и олакшање, јер им то прослеђује наша љубав коју подржава сама божанска благодат. Тако Господ онда све њих на тајанствен начин закриљује и теши, и баш све ово и овако Му је угодно да чине његова деца у Цркви. Онда и све претходно постаје објашњиво као тајна; тајна о томе како остати жив, и саборан и љубвен, макар био упокојен и уснуо у Господу. Објашњење да са нама бива то да нам смрћу преостаје само један део мозаика Христовог лика и наше уснуле душе, и опет да нам је тада преостао само утишани дах животворног даха Његовог и Духа Светог ... таквих доказа и о томе у историји Цркве има на претек. Само треба то поштовати, и до тога држати.

Такође о онтологији

Академска теологија код нас, и њен наметани субститут – академска онтологија, не говоре о потреби покајања, нити је изискују. А не изискују је зато што се не баве срцем и душом, због чега је ни не познају, па ју ни не спомињу. Зато је сувишно преподобног Максима Исповедника проглашавати корифејем такве, академске теологије и онтологије; и као наводно таквог беспоговорно га апсолутизовати. Схватимо, њиме није почела, нити се окончала теологија Цркве, него је благодарећи и њему грандиозноме она још једанпут само достигла један од својих зенита, и једну од својих синтеза. Лајт-мотив његове теологије дакле није искључиво онтологија ума, и притом у огољености од душе и срца, греха, покајања и подвига, него је то љубав коју носи личност, покреће воља а испољава енергија. И то у дефинисаном, логосном систему подвижног покајања. Његово полазно и завршно *вјерују* јесте Логос, али оваплоћен и љубвен и евхаристичан. Његов полазни и завршни став јесте *ко-шта*, и, *како-докле битија*. И опет, стално кружење у загрљају *бића*, *какво-бића* и *докле-бића*. Док је став о битију и бићу овде етосно интониран: *добро-битијем* и *зло(авај)-битијем*, или опет *вечним-*

добробитијем и *вечним(авај)-злобитијем*. Једноставније пак речено, наше јестество почиње бићем, у покрету, ка животу у Христу.

*

Да ли би нама било дозвољено да потпуније скицирамо богословски лик црквеног великана, преподобног Максима Исповедника?

Наш свети је препознатљив по овом профилу, и по овим богословским дужима: Логоси бића у спрези са природним законима воде нас ка врлинама које нам пружају могућност да се благодаћу крећемо и преображавамо од бића ка добробићу и од добробића ка вечном добробићу, док нас промена логоса бића преко злоупотребе енергије води од бића ка злобићу и од злобића ка вечном злобићу. Христовим оваплоћењем омогућено нам је богоопштење у причешћу Телом, а Крвљу излазак на Суд и нама и свету пре Суда-којег ми Причешћем већ партиципирамо. Штавише, ми смо њиме већ прешли из смрти у живот, па нам само љубав преостаје да се њоме домогавамо будућег блаженства по најпотпунијем благоизвољењу Божјем у вези са нама на којима се пројављују две природе, две воље и две енергије Његове као Једног и јединственог Логоса оваплоћеног, и евхаристијски Сладчајшег јер је Он љубав.

*

Свака врста употребе енергије с наше стране начином којим она, налазећи се претходно у склопу логоса и природе одједампут мења сами свој начин деловања одвешће злоупотреби, или диверзији, или катастрофи. Свака промена словесног и усклађеног начина деловања природе и енергије (*ката фисин*) у начин несловесни (*пара фисин*) и первертовани, учиниће нас бићима opakљеним. Када у овом правцу размишљамо, ми на видуку имамо најпре оне који су огрезли у абортусу и наркоманији, хомосексуализму и ратовању, ...

*

Академска онтологија *per se* није у стању да изнедри исказе вере који би били насушни у нашем спасењу; односно оне који би били кључни за нашу прихватљивост од стране Христа-оваплоћеног Логоса-Који се умилоствљује жртвама љубави и заједницења. Црквеној, хришћанској етици је дато *да јесте, и*

како да јесте; етици, коју затим у стопу треба да прати и њен академски интерпрет, академска етика; ако ли нам је она недовољно наглашена, и у животу занемарљива категорија, појачајмо је: онто-етиком, и решићемо све амбигве односно недоумице у вези са њом. Наравно, лажна дилема: онтологија или етика одмах ће нестати!

Дакле реалног исказа вере ево потврда:

*Поверена ми беше земља живота
из које одсуствова грех,
али ја грех посејав,
и класје лености српом пожњех,
па у рукохват везав снопље мојих починстава
али их на гумно покајања не допремив.
Зато Тебе Боже молим
превечног делатника нашег:
Ветром љубоблагоутробија свога
развеј пlevу мојих починстава,
и као тиеницу подари
души мојој опроштај,
затварајући ме у Твоју небеску житницу,
и спаси ме.*

(Видети: Посни Триод, Недеља блудног сина, Стихира гласа првог, у Суботу на Вечерњу).

Такође о пастирствовању

Како неке приближити нешто што би по природи службе требало да му буде блиско? Установа хорепископа или викарног-помоћног епископа је прастара установа. Сами Христови ученици-Апостоли бејаху Његови, условно речено, по благоизвољењу хорепископи и викари. Њих је Он слао на све стране по два и два да проповедају, подижу од немоћи, исцељују, васкрсавају, изгоне демоне из људи. Апостоли су такође имали своје верне помоћнике: Павле Тимотеја, Луку, Тита, Дионисија, Филимона и Онисима, Аристовула, ... Петар и Варнава Марка, Јован Прохора ... И патријарси и епископи тако поступаху, и поступају до данашњег дана; они имају своје хорепископе, све са

циљем потпунијег пастирствовања и лакшег спасавања људи-све до једног.

Установа викарног епископа траје и претрајава у Цркви због потребе изграђивања саме ње, а не ради тога да би једном канонском епископу био потребан *алтер его*. Ако дакле феномен викарног епископа у постојећем стању ствари изазива негодовање, али и помирљивост са чињеницом да је његово постојање неопходно, тада се епископ једне епархије у својој пуноћи налази у тескоби: прво, због немогућности да буде епископ само једнога града – идеал коме теже епископи – и примораности да у Цркви моли за помоћ јер га обавезе и набрекlost живота просто растржу; односно, да он тражи начина да умири своју пастирску савест. С обзиром на овај проблем као на реалан и општи, у Цркви се данас не преза ни од изналажења решења у лику *архијерејског заменика*, колико год тај појам био рогобатан, или апсурдан.

Ако је овде достигнута крајња тачка пастирске растегљивости и икономије, и ако нам то смета, ми можемо благоизолети да се у потпуности реши овај данашњи проблем! Како? Деобом митрополија и епископија по јединицама све до величине и простирања ових саобразно физичким и менталним снагама и способностима сваког од будућих активних митрополита и епархијских архијереја тих црквених области!

Чак и до тада, односно до сада све у Цркви благоустројено јест; па онда и у вези са појавом и постојањем службе викара или намештеника. Он иначе не чини ништа без благослова Цркве и мимо свог првог – канонског епископа, него кроз њега, што за нас представља утешну чињеницу. Утешна је чињеница и та да се он везује за еклисионим једне – било које и било када и било где постојеће епархијске или митрополитанске јединице, дијецезе, која баш тако и претрајава, заједно са историјским сећањем на паству: некада постојећу у њеним реалним историјским оквирима, а данас у вези са чињеницом да постојеће становништво, ако не православно, а оно рецимо муслиманско траје, што викару или титуларном епископу пружа могућност да мисионари унутар њега самог. Баш тако је један титуларни епископ, тј. митрополит, инако почасни доктор теологије ПБФ-а у Београду својевремено као лаик објаснио оправданост црквеног

положаја – викарног – односно у случају сопственог титуларног митрополитства. Он је том приликом правилно нагласио своју спремност да се као митрополит одмах, по датим условима, настани у Пергаму, у свом историјском црквеном средишту. А то би поред руковођења конкретном, са њим придошлом паством, подразумевало и додатан, мисионарски рад међу Турцима; и опет, би подразумевало храбрење криптохришћана Мале Азије да изађу на светло дана.

Наставимо са расуђивањем о установи викарног епископа: он би био црквена, условљена и функционална личност у транзицији, на путу ка свом пуном еклисиолошком идентитету и статусу канонског епископа. Његово опхођење би дакле подразумевало стрпљење попут стрпљења свих око њега, и то до прилике када би он спонтано прешао у свој пуни регуларни статус-статус епархијског архијереја, односно архиепископа или митрополита; зашто не и патријарха?

Иначе, установа викарног епископа се да упоредити са проплазмом у иконографији, без које црквени уметник не може ни да започне, ни да заврши икону коју је намерио да наслика. Он се налази у ситуацији икономисања између овога како јесте у икони и онога како би требало да буде у истини или стварности; још је он у кретању постигнућа сопственог јединства простора, времена и литургисања.

Црква и у овом дешавању постиже своју чудесну виталност: све преображава и уграђује у себе а да ништа не губи, него још задржава трагове историјских перипетија појединаца и људи; тојест трагове рана од клинова на свом богочовечанском телу.

У Цркви још бива све на хармоничан начин: она се шири или сабира по потреби, и стално. Једнако тако бива и са њеним Типиком, Канонима, проповеђу, Тајнама – све у задатом складу и равнотежи икономије и акривије!

На службу помоћника-викара или титуларног епископа и митрополита требало би сада гледати као на функционалну, службу, са перспективом и намером да ће у једном тренутку доћи до њиховог очекиваног јединства и поклапања времена, простора и службе. А до тога времена нам преостаје да запажамо како се символ и сема, кин и гнома, поента и проплазма, поентилизам и

слика-фотографија преображавају у своје идеално стање; да прелазе пут од стања иконе у стање пуне еклисијалне личности која истинује. Једнако тако нам и сами предукус иконе и истине неће остати недоступан и непричесан.

И за то, баш као и за све друго у Цркви неопходни су нам проповед Јеванђеља, расуђивање и поступање по њему; све то опет ради инкултурације њега, Јеванђеља у живо народно ткиво, када се и пуноћа евангелизације постиже.

Народним језиком речено

Не допуштајући могућност да од стране самопрокламованих елитних учењака стигну забране да им нико и никада неће моћи да држи придике и лекције о стварима које, рекло би се по њиховој научењачкој нестрпљивости и насртљивости, само њима припадају, и по превасходству само њима приличе, а да је логореја све што други говоре и пишу, ми поступно закључујемо своја досадашња лична размишљања, запажања и гноме речима и самог народног језика. Јер, тим језиком је давно већ о свему и о свима нама, баш све речено.

Изреке с Метохије

*Има памет да те спршти, и срце да те превари.
Не добацшише ни недоучка ни прекоучка.
Као учитељи подбацише, као учењаци не добацшише.
Гладни кај вуци на просенац.
Испразнили срца, напунили главе.
Не иду мудро, погинуће лудо.
Данас им у око не стаје Павле, сутра им у срце неће стајат
Христос.
Подигли пету, оборили црквени ваган.
Родио си децу а она кај да несу твоја.
Што ли си их рађао кад ти не држеду име.
Дају готовину за вересију.
Неко је слика а неко буника.
Свирају, за појас не задевају.
Мајко покри се, дете срами се, попе покај се.
Туђе је на глас, макар и отровно било.*

*Онај који чини и овако и онако, пуца из празне мартинке.
И Грк иде на добош и у апсу.
Два ока у глави ће ти завадит.
Немиран и на рођењу и на умору, много је.
Дижи руке од онога који све зна, и све каже и све сме, а
ништа не прихваћа.
Уведеш га у кућу, а он ти кућу растура.
Врашке мисли врашка посла.
До јуче им сметао Бог, данаске им сметају свеци.
Најгрђе је ни наши ни њиови.
Ако ти наука и памет поједу све, неће ти остат место за
веру.
Не дајте умље за безумље, да не рекну: мртви били по
свету.
Бахате се и размећу вером кај својом прћијом.
О Цркво много сам те кудио, о синко много сам те била.
Тешки старци расту.
Све су изели, још Божју кишу несу.
Кад те твој лаже, други ће те убит.*

**Шта би премудри Соломон рекао
у вези са нашим садашњим и овдашњим
црквено-народним темама, збивањима
и о неким протагонистима
којима смо покушали да приђемо?**

*Верујемо да би он рекао оно
што је у својим **Причама** казао*

Ево ћу вам изнети изреку даха мога, и научићу вас речи мојој.

Пошто позивах и не послушасте, и продужавах речи и не внимасте, него савете моје отметасте, и на моја изобличавања не внимасте, зато ћу се и ја (...) подсмехнути, ...

и када изненада дође на вас метеж, и низвраћење подобно бури када дође, и када вам печал и градоразорење дођу ...

Биће да вас нећу послушати када ме призовете ...

Јер премудрост возненавидесте, и не изабрасте реч

Господњу, нити хтедoste да внимате на моје савете, но се још ругасте моме обличењу (1, 23-30).

Епилог

*Ставовe личности које су мислима и речима, оглашавањима и наступима испољиле способност посредног или непосредног разарања бића Српског народа, живог ткива Православне Цркве и црквеног високошколства – ми најоштрије осуђујемо! И уопште, све оне који стоје у истом строју са њима!!! А сада када се о црквеним делатницима и њиховим ставовима ради, ми се бојимо да је део њих усео на Мојсијеву столицу богословља попут фарисеја, књижничара и старешина! Ми првенствено мислимо на оне који на светом месту православног богословља проузрокују мрзост опустошења! Крећући се ето у **широком луку** од почетка до краја, ми стижемо и да закључимо да најпре сујетни и самопрокламовани хиперправославци не могу бити наша узданица нити људи од поверења, макар они за узврат, или нама за инат, и мртве васкрсавали!!!*

Postscrip

Намеру и одважност да наша размишљања, запажања и гноме изађу на читалачко светло дана и у мњење препознали смо у пориву који се јављао спонтано и дуготрајно; пориву који је обавештавао да би било поштено и од вајде да се и сами огласимо на неке од толиких насušних тема; тема које формирају и кодификују нашу српску, народно-црквену свакодневицу.

Вероватно је тај залагај опет, био превелик за нашу моћ, моћ прераде и артикулације утисака и осведочавања. Но, ако *нужда закон мења*, онда се и *нуждавани закону повињава*, зар не?! У томе је само једно било, и остало битно: Не уплашити се стварности, па ни онда када ће нас она терати тамо где ће се на нас пуцати; то јест приморавати нас да и у сама минска поља залазимо. А управо то нас, укључујући и покушаје киднаповања, досад није мимоилазило.

Сада када смо се већ легитимисали, настављамо даље према самом крају.

Обичај лепог и истрајног читања захтевао би од читаоца да он све написано, пре него што га буде дочекао на један од читалачких уобичајених и расположивих начина, укључујући и презир и оштрицу и нож, ипак прочита и дочита! Овде се, као и у случају сваког другог текста ради да се и текст, баш као свака птица, раскрили, и узлети. А затим, да јој се допусти лет. Даља судбина текста, односно птице зависиће од посматрача, самог стручњака за праћење лета; дакле од голубара па преко ловаца до њихових оруђа: птичарских замки, стрела, праћи, пушака, крлетки или кавеза.

Докрајчимо наш текст о размишљањима, запажањима и гномама. Биће оне проблематичне за ушеса, наравно, али су проблеми ту ради решавања. Можда ћемо имати и ситуацију да ће се неко при читању окретати, како би рекли наши Косовци и Метојчани: *као црево на жару*, или: *као да је жар на трбу*, али, ... Ко је до сада успео да изађе на крај са мишљу, речју и текстом?! Изашао је само онај који је знао да извуче поуку; онај који је при читању запазио и добру намеру.

Зато ово, и овакво обраћање свим читаоцима: онима добре, као и онима другачије воље, све док се у некој другој прилици или неприлици сви опет сусретнемо, и сучелимо; и то благодарећи средствима савремених комуникација.

Буде ли се десило да неке читаоце овог текста обузму љутња и бес због овог или оног исказа у нашим, баш оваквим размишљањима, запажањима и гномама, па и да им се омакну речи од сувишка језика, ми ћемо их подсетити на поуку блаженопочившег Патријарха Павла:

Ко се љути због нечијег мирног изношење ставова, није избегао сујету!

Сачинитељ ових редова пак биће најблагодарнији онима који буду потрошили своје драгоцене време ради читања истих, јер су они све до једнога писани по савести. Одатле ће потицати и наше спокојство.

*На преподобномученике Саваите
2/20 марта 2019. год.
у Крушевцу.*

Епископ крушевачки Давид

Извор: Епархија крушевачка
<https://www.eparhijakrusevacka.com>